

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"DELICIOUSLY SEXY AND UNBEARABLY TENDER"
—MAZEY EDDINGS, AUTHOR OF THE PLUS ONE

** A Risk Worth Taking **

A NOVELLETTE

FROM USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JESSICA JOYCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALMAYA DEĞER BİR RISK

JESSICA JOYCE

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 Jessica Joyce tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması veya ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Kapak Kelsey Bowman tarafından <https://msha.ke/myblogisgreat> adresinde oluşturulmuştur.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Ayrıca Jessica Joyce

Teşekkür Yazar

Hakkında

Ŗimdiye kadarki en riskli yılıma ve buna değmesini sağlayan her okuyucuma

BU GERİ DÖNÜŞÜM KUTUSU VE BEN GÜRLEYECEĞİZ.

"Hadi, seni koca... mavi... *pislik*," diye homurdanıyorum, boş içki şişeleriyle dolu poşeti yerden kaldırmaya çalışırken aynı anda dirseğimle çöp kutusunun kapağını açıyorum.

Yine de her şey aleyhime işliyor. Çanta beş milyon kilo ve gece boyunca giderek şiddetlenen rüzgâr elini kapağa ve saçlarıma vurarak yüzüme doğru çekiyor.

Sonra çanta kırılır.

Kırmızı görüyorum - gerçek anlamda, çünkü saçlarım kırmızı ve gözlerimde. Ama mecazi olarak da, çünkü bu gece hiçbir şey yolunda gitmiyor.

Allah kahretsın. Her şeye lanet olsun. Yarın San Francisco'ya tek yön biletim olduğu için değilse bile, bu gece çalışacağım mekân eski sevgilimle geçen yılbaşı gecesi ayrıldığımız yer olduğu için bu son konseri geri çevirmem gerektiğini biliyordum. Ama *hayır*, gitmeden önce son bir kez para koparmanın peşine düşmekten kendimi alamadım.

Çalışacağım mekânı önceden biliyordum ve sorun değil, gerçekten öyle. Ben ve ben ayrıldık çünkü birbirimizden uzaklaştık. Son aylarımız kaçınılmaz olana doğru yavaş bir kayıştı.

Ancak bu şehrin her yerinde anılarla karşılaşmak, artık kırılmamış olsa bile yaklaşık bir yıl sonra hala biraz yaralı olan kalbime baskı yapıyor. Ayrılma nedenlerimden biri de bu; yeni bir başlangıç, sadece benim sahip olabileceğim yeni anılar.

Dondurucu, kafayı temizleyen hava, bu tatil partisindeki çalışanların yere attığı yaklaşık kırk bin boş şişeyi çekmeye gönüllü olmamın nedeniydi. Gerçi şimdi bu sokakta, benim sinirimden kaynaklanan bir karmaşayla çevrelenmişken, keşke içeride kalsaydım ve ağır işleri Kaia'ya bıraksaydım diyorum.

Meditatif bir nefesle geri dönüşüm kutusuna dönüyorum ve sakince kapağını çeviriyorum. Arkasındaki tuğla duvara çarpıyor, sonra da kapanıyor.

"Seni öldüreceğim," diyorum ellerim kalçalarımda.

"Ben olsam yapmazdım," diyor arkamdan bir ses. "Geri dönüşüm kutusu cinayeti Portland'da ömür boyu hapis cezası gerektirir."

Arkamı döndüm. Açık kahverengi saçlı beyaz bir adam mekâna açılan kapıda duruyor, Doja Cat'in "Paint The Town Red" şarkısının introsu geniş omuzlarından süzülüyor. DJ bu şarkıyı bu gece dördüncü kez çalıyor ve daha iki saatimiz var; en azından önümüzdeki üç hafta boyunca bu şarkıyı uykumda duyacağım. Yine de bu endişelerimin en küçüğü.

Endişelerimin çoğu, elleri ceplerinde bana doğru somut adımlar atıyor.

Bütün gece sinsice izlediğim güzel adam. Sinsice beni izlediğinden emin olduğum adam.

"Müebbet hapis, ha?" Kendi kulaklarıma aptalca nefes nefese geliyorum, ama o bir hava yakalayıcı - benim 1.80'imden bir buçuk metre daha uzun ve gri takım elbisesinin kesinlikle cehennemini giyiyor. Gözlerimin vücudundan aşağıya inmesine izin veriyorum, sadece bir fiske. Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdiğimde sırtıyordu.

Onu bu kadar açık bir şekilde süzdüğümü ilk kez mi fark ediyor yoksa otuzuncu kez mi? Gülümsemesi çok az şeyi açığa çıkarıyor.

Yüz ifadesi sahte bir ciddiyete bürünse de gözleri (rengi belli değil) muzipçe parlıyor.

"Portland'ın geri dönüşüm programını ne kadar ciddiye aldığını biliyorsun."

"Tanrım, kompost kutusunun peşine düşseydim alacağım cezayı bilmek istemezdim." Dişlerinin arasından ıslık çalıyor. "Korkarım cehenneme kadar yolun var."

Ben gülüyorum ve o da gülüyor, acı soğuk havada tadını alabildiğime yemin edebileceğim zengin, karanlık bir ses. Dudakları mükemmel, ısırılmış bir pembe, altta daha dolgun ve dilimle izlemek istediğim bir aşk tanrısı yayı var.

Şıngırdayan bardakların sesi beni bu son derece uygunsuz düşünceden koparıyor. Azgın sersemliğimle tekmelediğim şişelere bakıyorum.

Kahretsin. Hâlâ tüm bunları temizlemem gerekiyor ve Kaia muhtemelen içeride boğuluyor. Saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek iç çektim. "I-"

"Size yardım edeyim," diye araya girerek öne doğru bir adım attı. "Özür dilerim, dikkatinizi dağıttım."

Çömeldiğinde, takım elbisesinin ince kumaşı harekete uyum sağlamak için esnediğinde, *kesinlikle* yaptın, diye düşünüyorum. Kalçasının kavisli çizgisi uygunsuz, dizinin kare kapağı ise neredeyse ruhani.

Şişeleri toplamaya başlamak için yanına çöküyorum. "Lütfen bana içeriden geri dönüşüm kutusuna bağırdığımı duyduğunu söyleme."

Bana doğru bakıyor. Bu kadar yakından bakınca gözlerinin benimkiler gibi kahverengi olduğunu görüyorum, kenarları siyaha yakın, onları çevreleyen kirpikler kadar koyu. O çok güzel. Bütün gece sinsi bakışlar attığım için beni kim suçlayabilir ki?

"Hayır, bir rehine durumundan kaçıyordum," diyor. Ayağa kalkıyor, dirseğiyle çöp kutusunun kapağını açıyor ve şişeleri içine atıyor.

Yüzümü buruşturarak ona bakıyorum. "Kulağa ciddi geliyor."

Tekrar çömeliyor, dizi dizime değiyor. "Başka bir şekilde ifade edeyim: Patronumla konuşurken küçük bir konuşma rehine durumu gibi geliyor."

"En sevdiğin kişi değil, anladığım kadarıyla?"

"O listenin en altında. Beni sonraki tüm dış prosedürleri için travmatize eden çocukluk dişçimin hemen altında."

Bakışlarım ağzına kayıyor. Sırtıyor, alt kesici dişi biraz çarpık olsa da genel olarak düz dişlerini gösteriyor. Çok sevimli. "Bir rehine durumundan kaçarken aktif bir cinayet mahalline rastladığınız için üzgünüm."

"Bu çok daha keyifli," diye beni temin ediyor. Gülüyorum. "Standartlarınız son derece düşük." "Sadece suçlar söz konusu olduğunda."

Ben mırıldanıyorum, o da sesi yankılayarak eğlenceli hale getiriyor. Bir kedinin fareyle oynaması gibi. Geri dönülmez bir şekilde yakalandığımı hissediyorum, özellikle de an uzadıkça, beklenen bir şeye doğru uzadıkça. Kapalı kapının ardında bas sesleri yükseliyor, parti devam ediyor. Sokağın sonunda arabalar geçiyor, tekerlekler ıslak kaldırımı kesiyor. Sokağın karşısındaki bina gönülsüzce

yanıp sönen Noel ışıklarıyla süslenmiş ve bu ışıklar elmacık kemiklerinin ballı gerginliğinden yansıyor.

San Francisco'ya taşınma kararını verdiğimden beri pişmanlık duymadım, ancak şu anda göğsümde hissettiğim duygu buna şaşırtıcı derecede yakın. Ben'den beri kimseyle çıkmadım, çıkmak da istemedim.

Ama bu adamda onu ilk gördüğüm andan itibaren beni kendine bağlayan bir şey var ve bir daha da bırakmıyor.

Keşfedememem çok yazık.

Gözleri yüzümde geziniyor, ağzı muzip bir sırıtışa dönüşürken bile gözlerinde bir şeyler belli belirsiz ısınıyor. "Şişeleri gerçekten çöpe atarsan bu iş daha hızlı ilerler, biliyorsun."

Aman Tanrım. Etrafımız hala şişelerle dolu ve geri dönüşüm kutusuna tam olarak sıfır tane attım. Bir kaşımı kaldırırken bile yüzüm sıcaktan patlıyor. "Şimdiye kadar sadece üç tane koyabilmişken bunu söylemen çok cesurca."

İki avuç toplayıp havaya kaldırıyor. "Affedersiniz, altı tanesini rahatlıkla kaldırabilirim." Ellerimde tuttuğum üç taneye bakıyorum. "Haksız el büyüklüğü avantajı." "Hiç şikâyetim olmadı," diyor ipek gibi, ayağa kalkarak.

Ayağa kalkarken ben de ellerine bakıyorum; onun bakmadığını hayal ediyorum. Geniş avuçlu, uzun parmaklı. Elleri bir kalçanın etrafında kıvrılıp onu yukarı kaldıracak kadar büyük. Demek istediği buydu, değil mi? Birini idare ederken, vücudunu istediği gibi hareket ettirirken şikâyet etmek yok.

Kalbim hızla atıyor, vücudumu nasıl isteyeceğini hayal ediyorum. *Eğer* isteseydi. "Bir suç mahallinde öylece imalarda bulunamazsın, Stella."

Ben yakalayamadan isim ağzımdan kaçıyor. Kaia ve ben ona bütün gece böyle seslendik çünkü ilk içkisinde o marka birayı kapmıştı, gerçi içki siparişi vermek için geri geldiği beş seferin her birinde farklıydı -hep benden.

Gözlerinde şaşkınlık parlıyor. "Adımı nereden biliyorsun?"

Geri çekildim. "Adın *Stella* mı?"

"Soyadım," diyor, şimdi sırtarak. "İlk adım Connor."

"Oh. Vay canına. İş arkadaşım ve ben insanları içki siparişleriyle çağırırız. Mai Tai tam bir pislik bu arada."

Başını geriye atıp gülüyor. "O benim patronum."

Çöp kutusuna atılan şişelerin şangırtısıyla boğulsa da kahkahasının sesini severek sırıtıyorum. "Peki, adaşın olan birayı bilerek mi sipariş ediyorsun?"

"O başkası içindi," diyor tekrar eğilerek. "Pek içki içen biri değilimdir, özellikle de böyle durumlarda."

Üç şişe Moët kaptım. "Böyle bir durum" nedir?

Omuz silerken eli Jack Daniel's'ın üzerinde duraklıyor. Bir sonraki avucunu toplarken dalgalı saçlarından bir tutam alnına düşüyor, sokağın karşısındaki Noel ışıkları saç tellerini altın rengine boyuyor. "Bu kalabalıkta aklımı başımda tutmayı seviyorum." Çöp kutusunun kapağını onun için açık tutarken gözleri benimkilere kilitleniyor. "Fark ettin mi bilmiyorum ama aramızdaki tek pislik Mai Tai değil."

Bu doğru. Üniversitedeki son iki yılımda barmenlik yaptım ve birkaç ay önce fazladan para kazanmak için bu özel etkinliklerle işe geri döndüm, bu yüzden sarhoş sik kafalılarla bolca deneyimim var. Bu gece onlardan çok var.

"Özür dilerim. Böyle insanlarla çalışmak zor olmalı."

Connor bir omzunu kaldırıyor, ancak ifadesi bulanıklaşıyor. "Ben hallederim. Ve hey, patronumdan kaçmak bana geri dönüşüm kutusunu zamansız bir ölümden kurtarma fırsatı verdi."

"Ve beni hapisten."

O güzel sırıtış geri döndü. Buna neden olduğum için ne kadar gurur duyduğumu içten içe inliyorum.

Telefonum arka cebimde titriyor ve Connor yardım etmeye devam ederken özür dileyen bir mırıltıyla telefonumu çıkarıyorum. Kaia'dan gelen mesajda basitçe şöyle yazıyordu:

"Kahretsin, acele etmeliyim. İş arkadaşımı uzun süre içeride bıraktım ve muhtemelen boğuluyor."

"İçeri girin." Connor kapıya doğru başını sallayarak şişeleri çöp kutusuna atıyor. "Gerisini ben hallederim." "Hayır, yapamam-"

Bir elini kaldırdı. "Lütfen. Bana bir iyilik yapıyorsun. Burada geçireceğim beş dakika, patronumun kripto ile olan ilişkisini duymak zorunda kalacağım beş dakikanın azalması demek."

"Emin misin?"

"Umutsuzca."

Onu bir an için gözümün önüne getiriyorum; kaşlarının ciddi duruşu, rüzgârla daha da karışan saçları. O kadar yakışıklı ki acıtıyor. Gitmekten nefret ediyorum. Ama temelli ayrılmadan önce yapmam gereken bir iş var ve yarın uyandığında tüm bunları unutacak bir adamla flört etmek için bu işi bırakamam.

"Tamam. Teşekkür ederim," diyerek geri çekiliyorum.

Ben aceleyle merdivenleri çıkarken "sorun değil" diye mırıldanıyor.

"Hey. Adın ne?" dediğinde elim kapının kolundaydı.

Ona dönüp bakıyorum. Taktiksel bir hata, çünkü gözlerinde bir parıltıyla beni izliyor. Yaramaz mı yoksa aç mı olduğunu anlayamıyorum. Ya da ikisi de. Bu bakışı başka senaryolarda hayal ediyorum, sonra zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum.

Olmuyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Adım Claire. Ashford, madem soyadları dağıtıyoruz."

Ezberlemek ister gibi tekrarlıyor ve ben de içeri girmeden önce başımla onaylıyorum.

Hatırlamasına hiç gerek yok. Ama tanrım, küçük bir parçam hatırlamasını diledi.

"BİR KARA DELİK TARAFINDAN YUTULMUŞ OLSAN İYİ OLUR, YOKSA Bu kadar uzun sürdüğü için kusura bakma," diye bağıyor Kaia, ben barın arkasına koşarken. Altı kişilik bir kuyruk var ve rüzgârda uçuşan saçlarımı kulaklarımın arkasına iterek sıradaki kişiye el sallıyorum.

"Bana bir bardak Cab getir," diyor adam göğüslerime. İçimden iç geçiriyorum, ama ona en iyi müşteri hizmeti gülümsememi veriyorum ve doldurmaya başlıyorum.

"Çanta kırıldı," diyorum Kaia'ya bir Manhattan hazırlarken. "Ve sonra Stella dışarı çıktı." Müşterisine içkisini uzatırken gözleri geniş ve karanlık bir şekilde bana dönüyor. "Tamam. Merak ettim."

Müşteriler arasında açıklıyorum ve işim bittiğinde heyecandan titriyordu. "Eğer bu iş bittiğinde o adamı bulamazsan, seni asla affetmeyeceğim."

"Kaia, yarın San Francisco'ya gidiyorum. Sonsuza dek. O istese bile bu gece bir şey başlatmanın anlamı yok."

"İstese bile," diye alay ediyor. Bara yaslanıp kara kaşlarını kaldırıyor. "Sen akıllı bir kadınsın ve birinin seninle flört ettiğini anlarsın. Benim tek yaptığım sana mecazi iç çamaşırlarını fırlatan insanları acımasızca savuşturmanı izlemek." Ateş kırmızısı bir tırnağıyla beni dürtüyor. "Onunla bunu yapmadın. İlgileniyorsun. Bunu söyleyebilirim."

Connor'ın yakışıklı yüzü gözümün önüne geliyor. Bunu inkâr edemem. "Hâlâ bir anlamı yok." "Önemli olan gitmeden önce iyi bir sik almak."

"Gitmeden önce sikilmeye ihtiyacım yok," diyorum gülerek, midemdeki iniş çıkışları görmezden gelerek.

"Çok hayal kırıklığı yaratıyorsun," diye iç geçiriyor Kaia. Biri bara doğru adım atıyor ve beni konuşmanın geri kalanından kurtarıyor. Ama ağzının kenarından "Risk al" diye mırıldanmadan olmaz.

Onun meydan okuması zihnime bir bomba gibi düşüyor ve dizlerimin titremesine neden olan temkinliliğimin parçalarını dağıtıyor.

Uzun süre hayatım bir dizi güvenli ve ölçülü karardan ibaretti. En eski anılarımdan biri, Issaquah, Washington'daki çocukluk evimin ön bahçesindeki devasa ağaca bakıp tırmanmaya değip değmeyeceğini düşünmekti. Her şey olabilirdi: Başarısız olabilirdim, düşebilirdim, zirveye ulaşabilir ve sıkışıp kalabilirdim. Üniversiteleri düşünme zamanı geldiğinde, her seçeneğin hayatım üzerinde yaratacağı etkiyi tartarak liste üstüne liste yazdım. Beni evden arabayla sadece beş saat uzaklıktaki Oregon Üniversitesi'ne götürmek için ailemin cesaretlendirici ama güçlü baskısı gerekti.

Hayatımın büyük bir bölümünü şu zihniyetle geçirdim: Değişmeye değer mi? Bu riski almaya? Ailemin bana Claireful lakabını takmasının bir nedeni var. Güvenli işlerde kaldım, en makul yolda

yürüdüm. Ben'den ayrılmam da zaman aldı çünkü rahattı. İyi olmasa bile

tüm hayatımı alt üst etmekten daha iyidir.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Geçen yıl yılbaşı gecesinden iki gün önce ağabeyim Tristan'la bir konuşma yaptık. Ben ve ben küçük bir şey yüzünden aptalca bir kavgaya tutuşmuştuk ve bu kavga giderek çirkin bir hal almıştı. Beni yankılanan dairemizde yalnız bırakmıştı ve iyi olacağımıza dair güvenceye ihtiyacım olduğu için Tristan'ı aramıştım. Sanırım bana yalan söylemesine ihtiyacım vardı.

Ama Tristan tanıdığım en pragmatik, en boşboğaz insan. İçten içe, kendime söyleyemediğim şeyleri bana söyleyeceğini biliyordum. Bana verdiği tavsiye hayatımın gidişatını değiştirdi.

"Hiçbir şey yapmamak sana neye mal olur?" diye sordu ben dertlerimi döktükten

sonra. Şişmiş gözlerimi silerek burnumu çektim. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, Ben eve gelirse ve siz barışıp devam ederseniz, bunun bedeli ne olur?" "Ben...

Bilmiyorum."

"Bir keresinde bize eylemsizliğin maliyetinden bahseden bir ekonomi profesörüm vardı. İş değiştirmek, taşınmak ya da bir ilişkiyi bitirmek gibi büyük değişimlerin risklerini düşünmek doğaldır." Tristan'ın sesi anlamlı bir ağırlık kazandı. "Ama değişmemekle ilgili riskleri düşünmek bizim için o kadar doğal değil. İş kabul etmezsen ya da ülkenin öbür ucuna taşınmazsan neyi kaçırmış olursun? Claireful, senin için işe yaramadığını bildiğin bir ilişkiden çıkmazsan neyi kaçırıyorsun?"

O anda ona verecek bir cevabım yoktu ama daha sonra, Ben bütün gün yokluğunun ardından yatağıma girdiğinde, kalarak verdiğim mutluluğu düşünmeye başladım. Sadece benim değil, Ben'in de.

Etrafımızdaki herkes geri sayarken gece yarısından hemen önce ayrıldık ve ben bu yıla yepyeni bir bakış açısıyla başladım.

Kaia az önce nasıl bir hedefi vurduğunun farkında bile değil. Şimdi, harekete geçmenin maliyetini düşünmek yerine, tam tersini hayal ediyorum: Hiçbir şey yapmamak bana neye mal olur? Hayatımı değiştirebilecek bir risk almamak?

Bu bana her şeye mal olabilir. Sadece büyük kararlarda değil, küçük anlarda da yanımdan geçip gitmesine izin veriyorum.

tarafından.

Tek gecelik bir ilişkiye girmeye karar vermek hayatınızı değiştirecek bir şey değildir, ancak kesinlikle

gecemi değiştirecek. Connor'ın buna razı olup olmayacağını görmemenin bedeli, ağzının nasıl hissettiğini, tadının nasıl olduğunu asla bilemeyecek olmamdı. Daha önceki etkileşimimiz bir gösterge olsaydı, ne kadar eğlenebileceğimizi bilemezdim.

Kolay, karşılıksız bir şey olabilir. Yarın yanıma alabileceğim son bir Portland hatırası.

Odanın diğer ucunda Connor küçük bir grupla birlikte duruyor. Dışarıda takındığı muzip gülümseme gitmiş, yerini kimse bakmıyorken sıkıntıyla, hatta belki de sefaletle parlayan bir ifade almış. Ama sonra bakışları bara, bana kayıyor ve gözlerine hayat geri geliyor. Sessiz bir sırtışla bir kaşını kaldırıyor.

Hey, ağzı var dili yok.

Hey, diye karşılık veriyorum ve gülümsemesi büyüyor. Bakışlarındaki keskin ilgi doğrudan midemin çukuruna gidiyor.

Hareketsiz kalmanın bedeli, o bakışı yakından görememek olacaktır. Bu karşılayabileceğim bir maliyet ama lanet olsun, istemiyorum.

Yanımda Kaia kısık bir kahkaha atıyor. "Yemin ederim, eğer yapmazsan-"

"Öyleyim," diye sözünü kesip bir şişe Merlot açıyorum. "Yüzde yüz öyleyim."

BUNU GERÇEKLEŞTİRMEK İÇİN BİR PLANIM YOK, ANCAK BUNUN ÖNEMLİ OLMADIĞI ORTAYA ÇIKTI. BU ARADA Kaia ve ben her şeyi dağıtmayı ve son hesabı kapatmayı bitirdiğimizde, Connor hâlâ partinin bittiğini kabul etmek istemeyen bir grupta etrafta dolanıyordu.

Sanki gitmeden önce beni yakalamak istiyormuş gibi beni izliyordu. Kaia ve ben paltolarımızı giyip girişe doğru ilerlerken de tam olarak bunu yapıyor. Konuşmasından usulca sıyrılıp önümüzü kesiyor.

Kaia'ya dostça bir gülümseme ve soluk soluğa bir "merhaba" dedikten sonra bana dönüyor, ifadesi şakacı bir hal alıyor. "Tekrar karşılaştık."

"Tuhaflaşıyor," diye katılıyorum, kalbim küt küt atıyor.

"Merak ediyordum da..." Sözlerini düşünürken parmak eklemlerini çenesinin üzerinde gezdiriyor. Evin parlak ışıkları altında güneş ışığının vurduğu bal renginde olan gözlerinde bir şeyin güçlenmesini izliyorum. Bakışlarımız tekrar birbirini yakalamadan önce yüzümde geziniyor, ağzıma takılıyor. Aramızdaki bağ çakmak taşının çeliğe değmesi gibi; kıvılcımı kanımı ısıtıyor.

"Bütün geceyi düşününce... bu davet biraz gereksiz olacak," diyor, "ama seni benimle bir içki içmeye ikna edebileceğimi umuyordum. Ya da yemek. Ya da her neyse." Kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor, yanakları hafifçe kızarıyor. Gülümsememi geri alıyorum. "Tamam, her şeyi berbat ediyorum ama eğer istersen seninle biraz zaman geçirmek isterim. Tercihen çöplerin olduğu bir ara sokakta değil."

Yanımda, Kaia'nın sessizliği delici.

"Muhtemelen daha iyi bir ambiyansı olan bir yer bulabiliriz,"

diyorum. Sahte bir ciddiyetle başını sallıyor. "Daha az suç."

"Biz-şey..." Elimi ileri geri sallıyorum ve o gülüyor, gözleri uzun ve sıcak. "Bakalım gece bizi nereye götürecek."

"Kulağa ideal geliyor," diyor, sesinin tınısı neredeyse fark edilmeyecek kadar alçalıyor.

Kaia metaforik olarak lezzetli gerginliğimize karate tekmeleri atıyor. "Hey! Siz ikiniz içkinizin tadını çıkarın." Ses tonundan *içkinin sikişmek* anlamına geldiği anlaşılıyor. "Bu arada ilerleyen saatlerde büyük bir buz fırtınası geliyor. Nereye giderseniz gidin, evinize yakın durmak isteyebilirsiniz. Bilirsiniz, her ihtimale karşı bir yere sığınmanız gerekebilir. Birlikte."

Connor'ın onun şehvetli göz kırpışını kaçırmasına imkan yok. Ayrıca, tüm bu mekanda kimsenin bunu kaçırmasına imkan yok.

"Tamamen normal olan ilgi ve alakan için teşekkürler Kaia," diyorum yüksek sesle, onu öne doğru sürerek.

Connor'ın kahkahası içimde gümbürdüyor.

"Bekle, seni bir daha görmeyeceğim!" Dönüp beni sıkıca kucakladı. "Eğer ziyarete gelersen takılalım."

Öyle bir planım yok ama saçlarına doğru başımı sallıyorum. "Ben de sana San Francisco'yu gezdirmeyi çok isterim."

Kaia el sallayarak yanımızdan ayrılıyor ve neon yeşili parkasının içinde retina yakan bir hatmi gibi görünerek ön girişten kayboluyor.

Tekrar Connor'a dönüyorum, o da kaşlarını kaldırıyor. "San Francisco mu?"

Midem bulanıyor. Yarın gideceğimi itiraf etmem ya bu işi bitirecek ya da onun için daha da zorlayıcı hale getirecek. Umarım ikincisi olur.

"Taşınıyorum," diyorum kabarık paltomun fermuarıyla oynayarak. "Aslında yarın."

Yüzünde hayal kırıklığına benzeyen bir şey belirliyor ama o kadar kısa ki

yanlış adlandırılmış. "Aşağıda ne var?"

"Yeni bir iş," diyorum. "Ben...şey, bir değişikliğe ihtiyacım vardı ve bu fırsat karşıma çıktı. Açıkçası rakipsiz bir fiyata dairesinde bir oda teklif eden bir arkadaşım var, bu yüzden adım atmaya karar verdim."

Bu gerçeği çok basite indirgemek olur: Ben'le ayrıldıktan sonra zihnimde kıyamet koptu. Her yere nasıl yerleştiğimi görmeye başladım; akıllara durgunluk veren kurumsal işimden nihayet ayrıldıktan sonra aldığım cansız serbest metin yazarlığı işlerinde. Ben'le birlikte ortadan kayboldukları için belki de o kadar da sağlam olmayan arkadaşlarımda.

Dört ay önce, San Francisco'da kadınlara ait yeni bir kozmetik şirketinde serbest bir görev aldım. Bu iş içimdeki yaşamı ateşledi. Eğlenceli ve ödüllendiriciydi ve bana neyi kaçırdığımı gösterdi. Kreatif direktörün konuşmalarından bunun kalıcı bir teklife dönüşebileceğini hissediyordum, bu yüzden Kaia'dan gelen bir bağlantı sayesinde birikim hesabımı doldurmak için bunun gibi özel etkinliklerde çalışmaya başladım. Teklif geldiğinde bu büyük bir karardı ve bir yıl önce beni korkutup kaçırabilirdi. Ama Ben'den sonra hayatımı nasıl değiştireceği konusunda kendimi hazır hissediyordum.

"Bir sıçrama. Bunu sevdim." Connor'ın sesindeki hayranlığı kaçırmadım. "Kulağa maceracı geliyor." "Heyecanlıyım," diyorum, ağzımdan kaçırmadan önce bir nefes alıyorum, "ama biraz da gerginim."

Ellerini önünde birleştiriyor. "Eh, ben bir tür taşınma uzmanıyım, bu yüzden herhangi bir ipucuna ihtiyacınız varsa, adamınız benim."

Ön kapıya doğru yavaş bir yürüyüşe başlıyoruz. Paltom kalın, ama Connor'ın elini sırtımda hissettiğime yemin edebilirim, sonra o hafif baskı tekrar kayboluyor. "Bir taşınma uzmanı tam olarak ne demektir?"

"On bir yıl önce üniversiteden mezun olduğumdan beri altı şehirde yaşadım, hepsi de yeni işler içindi" diyor. Zihnimde otuz üç yaşlarında, yani benden dört yaş büyük olduğunu hesaplıyorum. "Ben biraz, ah, düşüncesizim, sanırım. Ya da maceraperest, eğer bunu daha kabul edilebilir bir şekilde konumlandırmak isterseniz." Kapıyı bana açabilmek için iki hızlı adım atıyor. Yanından geçerken kolonyasının kokusunu alıyorum, baharatlı ve karanlık bir şey.

"Lakabım Claireful, yani spektrumun neresinde olduğumu tahmin edebilirsiniz."

Sokaktaki baş başa görüşmemizden bu yana rüzgâr iyice arttı ve dışarı adımımızı atar atmaz saçlarımı yüzüme yapıştırıyor. Bıkın bir homurtuyla elimi saçıma atıyorum.

Birden parmakların tenimde nazikçe gezindiğini hissediyorum ve görüşüm açılıyor. Connor yakınımda, yüzüme bakıyor ve saçlarımın her bir telini gözlerimden, yanaklarımdan uzaklaştırmak için büyük bir özen gösteriyor. Saçlarımı kulaklarımin arkasına itiyor ve beni bal rengi bakışlarına hapsediyor.

"Şey, Claireful," diyor ve ismimi şekillendirme şekli beni ürpertiyor. "Bir adım atıp yepyeni bir şehre taşınmak bana göre oldukça cesurca ve ben bir uzmanım, hatırladın mı? Belki de spektrumdaki yeriniz sandığınızdan daha ileridedir."

"Belki," diye mırıldandım.

"Biraz daha dikkatli olabilirim. Ya da en azından yavaşlamalıyım. Küçükken ailem bana hep böyle derdi, sağda solda bir şeyler kırar ya da her şeyi koşarak alırdım." Sesi alçak, yüz ifadesi daha önce bir anlığına gördüğüm açlığa dönüşüyor. "Bunun için herhangi bir ipucun var mı?"

Onun açlığı benimkini besliyor, tüm çekingenliği yok ediyor. "Yavaş ve dikkatli olmak bu gece istediğim şey değil."

Gözleri kararıyor, ağzı şimdi açıkça görebildiğim hayal kırıklığıyla bükülürken bile. "Ve bu gece sahip olduğumuz tek şey, ha?"

"Korkarım öyle," diyorum.

O muzip gülümseme tekrar yüzüne yayılıyor. "O zaman sana iyi geceler dilesem iyi olur."

Gittiğinizde Portland'ı biraz
özleyeceksiniz." "Bu çok büyük bir
baskı."

Göz kırıyor. "Senin için bunu üstlenmeye hazırım."

Yarın yola çıkana kadar sınırlı sayıda saatimiz olduğunu düşünüyorum. Midemde kıpırdanan ateşi.
Daha aşağı. Bir şekilde şimdiden biraz tanıdık gelen bu yakın yabancıyla yapmak istediğim şeyleri
düşünüyorum. Etrafı insanlarla çevrili bir barda oturma düşüncesi boşa harcanmış gibi geliyor.

Burada hareketsiz kalmanın bedeli nedir, Claire?

"Birazdan çok ileri gideceğim," diye uyarıyorum
onu. Connor'ın gözleri parlıyor. "Cevabım evet."

Gülüyorum, yaklaşıyorum. Beni ürkütmek istemiyormuş gibi hareketsiz duruyor. Ama
korkmayacağım. Bu gece olmaz. Onunlayken olmaz.

Bedenlerimiz temas ettiğinde ağzı hafifçe aralanıyor, sonra daha büyük bir niyetle birbirine
bastırıyor. Kalçamda nazik bir çekiş hissediyorum. Eli, beni sabit tutmak için paltomdan bir avuç
alıyor.

"Evinizde içecek, yiyecek ya da başka bir şey var mı?"

Bir an sessiz kaldı, gözleri yüzümde geziniyordu. Sonra boğuk bir sesle, "Bunların hepsi bende var."
dedi.

Uzanıp elini kendi elimle kapatıyorum. Parmak eklemleri havadan soğuk, yanakları havadan ya da
sorumdan pembeleşiyor. Paltomu bırakıyor, avucunu benimkini öpecek şekilde çeviriyor. Elini tutmak
yıllardır yaptığım en riskli ve bir şekilde en güvenli şey gibi geliyor.

Parmaklarımız iç içe geçiyor. Yerine kilitleniyor.

Sesim o kadar yumuşak ki rüzgar tarafından yutulduğu kesin. Ama "O zaman gidelim" dediğimde
Connor bir şekilde beni duyuyor.

"İçki istemiyorum," diyorum sessizce.

"Tamam," diyor, sesi de alçalmış. "Her ne istiyorsan, belki de başlamalısın."

Bunu söyleme şeklini seviyorum, sanki beni zaten tanıyormuş gibi bir aşinalıkla. Beni sürücü koltuğuna oturtması, aramızdaki yetersiz mesafeyi kapatırken, parmaklarım bileğini sararken hareketsiz kalması hoşuma gidiyor. Elini sırtımın alt kısmına doğru çekerken, ayırdığı dudaklarının arasından yumuşak ve kararsız bir şekilde çıkan nefesi seviyorum. Avuç içi omurgamın vadisine oturuyor, parmakları belimdeki çukura giriyor.

Beni vücuduna sıkıca sarıyor ama yine de liderlik etmeme izin veriyor. Bu beni cesur ve aç yapıyor ve ellerim boynuna dolanıyor. Parmaklarımı saçlarına daldırdığımda saçları yumuşacık, ensesi bileklerimin iç kısmına değiyor. Ellerimi zar zor sıktığımda yüz ifadesi arzuyla geriliyor, adem elması boğazının güçlü sütunu boyunca sallanıyor.

Sırıtiyorum. O da sırıtıyor, sarhoş gibi. Bu haldeyken içkiye ihtiyacımız yok - ellerim başını aşağı çekiyor, ağzı neredeyse benimkiyle buluşacakken dudaklarını büzüyor. İlk başta bu bir alaydı, dudaklarımız sadece sürtünüyordu, dişler nefes nefese gülümsüyordu. Connor benden bir milimetre uzakta duruyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş. Nefesi ağzımın üzerinde geziniyor, başını eğerken alt dudağı benimkine sürtünüyor. Neredeyse ona sahip olmak, o ilk damlayı devirmek üzere olduğumuzu bilmek için içimde bir arzu dalgası çarpıyor.

"Beni öpecek misin?" diye fısıldıyor, ses tonu meydan okuma ve ricayla eşdeğer.

Bana sordu, ama ikimiz de hareket ettik, eli beni ona sıkıca kavrarken ortada buluştuk. Diğer eliyle çenemi kavrarken ağzını benimkinin üzerine eğiyor. Dilimin ilk dokunuşunda, beni iki saniye içinde tahrik etmekten vahşileşmeye götüren vahşi bir inilti çıkarıyor.

Girişten geri çekiliyoruz, Connor öpüşmeye devam ederken beni yerden kaldırıyor, bir tür ultra yetkin cinsel çoklu görevci gibi derinleştiriyor. Gerçek dışı bir öpüşçü - özensiz değil ama sınırsız, alt dudağımı hafifçe emiyor ve sonra hiç hafifçe emmiyor. Bacaklarımı beline doluyorum, elleri kıcımlı kavradığında ağzına karşı sırıtıyorum. Beni uyarmak için sıkıyor ama gülümsemesinin gerginliğini hissediyorum ve sonra birden öpüşürken gülmeye başlıyoruz.

"Ne?" diye soruyor, nefesi kesilmiş bir halde, ben ona sarılmışken kanepesine yığılıyorum.

Dizlerimi sırtındaki deri mindere bastırarak pozisyonumu ayarlıyorum. "Bilmiyorum, tek gecelik ilişkiler eğlenceli oluyor."

Elleri kalçalarımı şekillendirirken gözleri keyifle kırışıyor. "Öyle mi?"

"Seninle birlikteyken, evet."

"Bu benim ilk tek gecelik ilişki yorumum, lütfen daha fazlasını söyleyin," diyor, arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında birleştirerek. İfadesi açık ve eğlenceli, vücudunun geri kalanıyla tam bir tezat oluşturuyor ve kontrolünü zorluyor.

"Dürüst olmak gerekirse, karşılaştıracak bir şeyim yok."

"Hayır," diye inliyor, elleri kalçalarımın düşüyor. "Yanlış yöne gidiyoruz. Hadi yiğitlikten, öpüşme uzmanlığından, seni elime alır almaz taş gibi sertleşme yeteneğimden konuşalım."

Bu doğru. Bacaklarımın beşiğine lezzetli bir şekilde yerleşti ve kalçalarımı deneysel bir şekilde yuvarlayarak ikimizden de düşük bir inilti çıkarıyorum.

"Gerçekten hiç tek gecelik ilişki yaşamadın mı?" Çenesini ısırarak soruyorum. Kirli sakalları dudaklarımı yakıyor.

Başını sallıyor, oynamam için bana daha fazla alan açmak için eğiyor. "Bunu asla bir geceye sığdıramam.

Bu da muhtemelen yeteneklerimin bir kanıtıdır."

Kulağına doğru bir yol açıp fısıldıyorum, "Ya da belki de sen sadece küçük bir midyesin." Kıcımlı sıkıyor. "Ellerim kesinlikle öyle."

Doğrulurken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Başını arkaya doğru eğiyor, gözleri mutluluk dolu bir vuruş için kapanıyor, sonra tekrar açılıp bana odaklanıyor. "Tek gecelik bir ilişki senin için

neye benzer?

Kitap mı? Senin istemediğin bir şey yapmak istemiyorum."

Gömleğinin yakasındaki ilk düğmeyle oynuyorum, neredeyse kendi isteğiyle dışarı kayacak kadar uzun. Connor aşağı bakıyor, koyu kirpikleri gözlerinin altındaki çukurları gölgeliyor, parmaklarımın bir sonraki düğmeye gidişini izliyor. O da kayıyor ve göğsünün topografyasını ortaya çıkarmaya başlıyor - daha fazla bal teni, bir parça göğüs kılı.

"Hepsine varım," diye mırıldanıyorum.

"Tanrıya şükür, çünkü ben de." Nefesini bırakıyor, ellerini kalçalarımın dışında gezdiriyor, bakışları geniş ve ciddi bir şekilde bana bakıyor. "Ondan önce, gerçi... daha yeni tanıştık ve oldukça samimi ve harika bir şey yapmak üzereyiz." Ben söyledikimde sessizce gülüyor, ama sonra ağzı düzeliyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Sadece ikimizin de bu konuda rahat olmasını istiyorum, bu yüzden harika şeylere çok fazla girmeden önce, bir süre önce son partnerimden sonra CYBE testi yaptırdığımı ve hepsinin negatif olduğunu bilmelisin. Sonuçları sana telefonumda gösterebilirim."

İçimde hassas bir şey dolaşıyor, bedenimi onunkine yaklaştıran yavaş bir erime. "Ben de yakın zamanda test yaptırdım. Sana benimkini göstereyim."

"Bana seninkini göstermeni *çok* isterim," diyor, sesi alçak, gülümsemesi yumuşak. Sırıttıyorum, gömleğinin bir düğmesini daha açıyorum. "Bunu planlıyorum."

Connor ayağa kalkacakmış gibi yer değiştiriyor, kalçalarındaki kaslar altımda dalgalanıyor. "Hadi gidelim-"

"Bir saniye içinde," diyorum, ellerimi göğsüne koyuyorum ve bir dakika önce ortaya çıkardığım tenini öpmek için eğiliyorum. Kalbi dudaklarımın altında hızla atıyor. Benimki de ona uyuyor. "Bir an yaşıyorum."

"Bu durumda, seni bölmeme izin verme." Başımı kavrayıp boğazını öpebilmem için çenesini eğerken sesi kararsız. Dişlerimi tenine sürttüğümde derin derin inliyor. "Bu teknik olarak tek gecelik bir ilişki olacak, bilesin diye söylüyorum. Eğer yarın gitmiyor olsaydın, benden bıkana kadar seni tutardım."

Bunu hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum, bu yüzden onun yerine yükseliyorum, ağzımın onunkinin üzerinde sürüklenmesine izin veriyorum, ona karşı sallanıyorum, ilk başta nazikçe ve sonra nefesi kısaldıkça daha fazla niyetle. Çok fazla olduğunda, ağzımı yakalıyor ve tüylerimi diken diken eden bir yoğunlukla beni öpüyor.

Önceki şakacılığı kayboluyor. Hangisini daha çok sevdiğimi bilmiyorum; bencil Connor'ı mı yoksa gözleri şehvetle parlayan, nabızı boğazında sertçe atan, elleri yavaş ama derinlemesine şeklimi inceleyen bu adamı mı? İkisini de sevdiğime karar verdim. Zamanımız olsaydı muhtemelen onun tüm versiyonlarını severdim.

Connor beni derin bir öpücüğün içine çekiyor, nefes nefese kalıyorum, çenemden boynuma doğru ilerlerken başını tutuyorum. Beyaz iş bluzumun kıvrımına sokuluyor, dişleri göğsümün kıvrılmaya başladığı yeri kazıyor.

Dışarıda rüzgâr camları dövüyor, Connor'ın balkonundaki saksı bitkilerini sallıyor. Sanki bir işaretmiş gibi, dondurucu yağmur yağmaya başlıyor. Uzaklardan bir yerden, *umarım uçağım rötat yapmaz diye düşünüyorum*. Ama Connor gömleğimi parçalayıp göğsümden aşağı öpmeye başladığında, *nefesi* sütyenimin dantelinden göğüs ucuma *değene* kadar sıcak geliyor. *Evet, istiyorum*.

"Sen... siktir," diyor göğüslerime bakarak. Bu akşamki Cab Guy'dan tamamen farklı bir etkisi var.

Birdenbire yana doğru devrildik ve bir metreden uzun, güzel yapıllı bir adamın altındaydım, gömleğimin ağzı açıktı. Saçları her yerde, kendi gömleğinin düğmeleri yarı açık, rujumdan arta kalan yumuşak pembe bir leke göğüs kafesine bulaşmış. Kalçalarını benimkilere bastırıyor, bir ritim oluşturmaya başladığımızda bir nefes tıslıyor. Beni öpmek için eğildiğinde eli kalçama dolanıyor ve beline dolanıyor, dili başka pek çok yerde hissetmek istediğim ıslak bir sıcaklıkla içeri kayıyor.

"Tanrım, seni yiyip bitirebilirim," diye mırıldanıyor ağızma karşı, demek istediğini kanıtlamak istercesine dudağıımı ısırıyor.

"Bu gece seni odanın öbür ucunda ilk gördüğümde yapmak istedim."

"Bu yüzden mi gece boyunca başkaları için beş tur içki sipariş ettin?" Gömleğinin kalan düğmelerini açarken soruyorum.

"Mmm." Mırıltısı dudaklarımda lezzetli bir titreşim yaratıyor. "Sadece gözünü yakalamaya çalışıyorum, sanırım." "Yakaladın." Gömleğini pantolonundan çekip ayırıyorum ve sonra omuzlarından aşağı itiyorum. Onun

Altındaki vücut hayal ettiğim kadar muhteşemdi -tüm düzlükler ve sert kıvrımlar, göğsünün üzerinde ve göbek deliğinin altında mükemmel bir saç tozuyla. Üzerimde süzülüyor, pazuları belirgin bir şekilde öne çıkıyor, köprücük kemiği üzerimde daha da kıvrılırken güzelce çukurlaşıyor. Kapana kısıldım. Buna bayılıyorum. Belki beni biraz daha tutabilir.

"Bir ara güldüğünde mükemmel bir votka sodayı döktüm," diye devam ediyorum, ellerimi üzerinde gezdirerek.

Sırıttırıyor, burnumun ucunu öpmek için eğiliyor ve yumuşaklığı beni ürkütüyor, sonra kanımı ısıttırıyor. Bakışları yüzümde gezinirken ifadesi düzeliyor. "Bu konuda çok pervasız olabilirim ama dikkatli olmak istiyorum."

Kalbim yerinden çıkacak. "Hayır-"

"Hayır, yani..." Başını iki yana sallar. "Sahip olduğumuz zamana dikkat etmek istiyorum. Sırf senin için yanıp tutuştuğumdan dolayı bunu yapmak istemiyorum. İstiyorum ki..." Vücudu ona ihanet ediyor, inlerken kalçaları öne doğru itiliyor. "Kendime bakmak istiyorum, sanırım. Sana ve buna."

Dikkatli kelimesini, tarihsel olarak dünyaya bakış açımıyla ilgili olarak düşünmeye o kadar alışkınım ki -dikkatli, her türlü riskin farkında olarak. Connor'ın şu anda ifade ettiği şekilde hiç düşünmemiştim: kelimenin tam anlamıyla özenli olmak. Düşünceli ve özenli olmak. Çalışkan olmak. Bunu söylediğinde, gözleri alev alev yanıyor, bu iyi bir şey, düzeltmem gereken bir şey değil.

Birkaç dakika önce test sonuçlarımızla ilgili konuşmamızda da vardı, o anda "halledelim" demek üzereydi. Bedenim bunun ne anlama geldiğini beynimden önce anlamıştı: güven. Kendimi bırakma ve bu geceye tamamen dalma izni.

Ellerim Connor'ın vücudundayken dikkatli olmanın neye benzeyeceğini hayal ediyorum. Onun vücudu benimkinin içindeyken. O kadar sıcak, o kadar yoğun bir şekilde *şu anda* istediğim şey ki, tenim saç çizgimden göğüslerime kadar kızarıyor, parmak ekleminin arkasıyla birinin kıvrımını izliyor.

Gözlerimi karartan farkındalığı gördüğüne yemin edebilirim. Şişmiş dudaklarının üzerinde yavaş bir gülümseme kıvrılıyor. "Bana bunu nasıl yapacağımı gösterir misin Claireful?"

Beni acıtsa bile, küçük bir parçamı nasıl bir araya getirdiğini bilmiyor. Neden onu şimdi bulmak zorundayım, çok geçen?

Sözsüzce başımı sallıyorum, sahip olduğumuz zamana da dikkat edeceğimi biliyorum. Son damlasına kadar ellerimde tutacağım.

DIKKATLİ OLMAK B Ö Y L E BİR ŞEY İŞTE: CONNOR MIRILDANARAK BENİ YATAĞINA YATIRMAK İSTİYOR. ve çıplak. Telefonlarımıza kısa bir uğradıktan sonra beni koridordan aşağı çekerken elini tutuyorum, hızla yağan yağmur aksi halde sessiz olan dairenin içinde bizi koza gibi sarıyor.

Connor başucundaki lambayı yakıyor, kol saatini çıkarıyor ve bizim için getirdiği bir bardak suyla birlikte komodinin üzerine koyuyor gibi görünüyor. Sırtındaki kaslar hareketle oynuyor, teni gözleri gibi bal rengine dönmüş, saçları parmaklarım tarafından harap edilmiş.

Omzunun üzerinden bakıyor, keskin bakışları vücudumda geziniyor. Oradaki özeni görüyorum. Bu sabah uyandığımda bu adamın kim olduğunu bile bilmiyordum ve şimdi onun yatak odasında sütyenimin içindeyim, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, ellerini üzerimde görmek için yanıp tutuşuyorum.

"Sana bakmayı seviyorum ama seni bu kadar uzakta görmekten nefret ediyorum." Çenesini kaldırıyor, ona doğru gelmem için bir davet, ben de geliyorum. Yanına yaklaştığımda ellerini kalçalarımın doluyor, beni kendine çekiyor ve ağzını boynuma dayıyor. İçime işleyen rahatlama anında ve çok büyük. "Yerimizi değiştirerek momentumu mahvetmişim gibi hissediyorum."

Kollarımı boynuna dolayarak gözlerimi kapatıyorum. "Hayır, bu mükemmel. Sana bakmak çok güzel.

Bir şeylere kalkışmadan önce seni kontrol etmek istedim."

"Daha önce yeterince almadın mı?" Boğuk sesi eğlence doluydu. "Daha önce gömleksiz değildin."

Çenemin hemen altındaki bir noktayı emerek mırıldanıyor. Elleri huzursuzlaşıyor, hafifçe ısırırken kalçalarımınla kaburgalarım arasındaki vadide aşağı yukarı geziniyor, sonra tekrar emerek yukarı doğru lezzetli bir yol açıyor. Arkasında bıraktığı lekelerde tenim soğuyor ama kulağıma fısıldadığında kanım eriyor, "Bana bununla nasıl dikkatli olacağımı göster. Bunu çok istiyorum."

Başımı çeviriyorum ve onu kendime doğru çekerken ağzımla, dilimle, ellerimle kıcını gösteriyorum. Yumuşak bir şekilde inliyor, yüzümü ellerinin arasına almak için uzanıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. Dakikalarca bu şekilde öpüşüyoruz - derin, kendi konuşmaları gibi hissettiren arayışlar, Connor'ın kalçalarını bana doğru kaydırmasına neden olan bir yoğunluğa geri dönmekten önce birbirimizin ağzına karşı gülümsememize neden olan eğlenceli, koparıcı olanlar.

Yıllar sonra onu yatağa itip üzerine tırmandığımda bana bakıyor ve saçlarımı avucunun içinde gevşekçe büküyor. Göğsünün ortasından aşağı doğru öpüyorum, kalbi kaburgalarına çarpıyor, tamamen kontrolsüz. Karnına doğru inmeden önce tenine bir "şşşşt" çekiyorum, gideceğim yerin beklentisiyle sınıksız sarılıyorum. Avuç içim sol göğüs kafesinin üzerinde düz duruyor, başparmağım göğüs ucunun üzerinde gezinirken, kalbi ağır ama yavaş bir ritme geçene kadar bel kemerinin üzerindeki teni

öpüyorum.

Connor sessiz, büyülenmiş, ben dizlerimin üzerinde yükselirken dudaklarını ayırmış. Kemerini çözerken ve pantolonunun fermuarını açarken hevesle izliyor, malzemenin ne kadar sıkı olduğu göz önüne alındığında inanılmaz bir başarı.

"Yapmanı istiyorum," diye nefes alıyor. "Lanet olsun, istiyorum ama yapmak zorunda değilsin. Buna iş denmesinin bir sebebi var."

Gülüyorum, pantolonunu kalçalarından aşağı çekiyorum. Ağzını sulandıran şeklini ortaya çıkaran boxer külot giyiyor ve onu da çıkarıyorum, çıplak olduğunda yavaşça nefes veriyorum. Sütyenim ve pantolonumla Connor'ın tamamen çıplak olmasıyla ilgili bir şey var. Sanki gücünü ona devretmiş gibi hissediyorum.

"Bu bir iş değil," diye onu temin ediyorum, elimi onun sert tabanının etrafına sarıyorum, başını öpmek için eğiliyorum. Tenine karşı mırıldanıyorum, "Dikkatli olacağım."

"Siktir," diye nefes alıyor. Saçlarımı tekrar ellerinde topluyor, gevşek bir at kuyruğu yapıyor, böylece onu ilk kez tadışımı izleyebiliyor - kaç tane? İki mi? Bu geceye ne sığdırabiliriz?

Bu düşünceyi bir kenara itip onun dilime değen ağırlığına, teninin temiz tadının daha elemental bir tatla karışmasına odaklanıyorum. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ve üstümde nefesinin titrek çekişlerini duymak, kalçalarının minik kayışlarını hissetmek beni heyecanlandırıyor. Kendini tutuyor, şu anda ihtiyacımız olmayan bir şekilde dikkatli olmaya çalışıyor. Onu derinlere çekiyorum, kelimeler olmadan ona kendini açabileceğini söylüyorum.

"Siktir," diyor tekrar, sesi ve kalçaları titriyor. Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor, kalçaları sabit bir yay çizerek hareket etmeye başlıyor.

Bunu yapmama sadece bir, belki iki dakika izin veriyor, sonra parmakları boynumda, omuzlarımda geziniyor ve beni vücuduna çekmek için onları kavırıyor. Beni sırtüstü yatırıyor ve nefesimi kesen bir vahşilikle öpüyor. Saniyeler içinde çırlıçıplak kalıyorum, o kadar hızlı ki gülmekten kendimi alamıyorum.

"Dikkatli olmaya ne oldu?" Alay ediyorum.

"Olacağım, söz veriyorum." Connor sırtıyor, çıplak, hınzırca bir şey ve sonra vücudumda geziniyor.

Acele etmiyor. Elleri göğüslerimi şekillendiriyor ve istediğim baskıyı görmek için beni değerlendirmeden önce yaptığı işi izliyor. Hafif ve eğlenceli tuttuğunda dokunuşuyla kıvranıyorum, meme ucumu yaladığında ve sonra dişleriyle sıyırdığında inliyorum. O kadar hassasım ki fazla bir şeye ihtiyacım yok. Connor mükemmel olana kadar ayarlıyor, ben nefessiz kalana kadar.

"Evet," diyor, "Bu senin sevdiğin şey."

Tek yapabildiğim karşılık olarak mırıldanmak ve o da sırtıyor. Tadımın ne kadar güzel olduğunu, ne kadar iyi hissettiğimi, bunun ne kadar *iyi* olduğunu mırıldanıyor, *değil mi Claireful?* Başımı sallıyorum, o aşağı doğru inip bacaklarımdan arasına girerken saçlarını tutuyorum. Sol uyluğumun iç kısmını öpüyor, dili tüylerim üzerinde gezinirken titremesine neden oluyor. Aynı şeyi sağ uyluğum için de yapıyor, derisini emiyor, orada ve sonra uyluklarımdan birleştiği yerde yarattığı ıslaklığı içine çekmek için geri çekiyor. Ağzı bir ya da iki kez üzerimde geziniyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

Sonra beni yalıyor ve bedenimin içinde milyonlarca küçük kıvılcım patlıyor. Kalçalarım kalkıyor ve ikimiz de kıkırmı kavrayıp beni yaklaştırırken inliyoruz, geri çekilmeden önce ağzının basıncını artırıyor, çok nazik yapıyor. Tüm turu tekrarlıyor, en lezzetli ikramın tadını çıkarıyormuş gibi iç çekiyor.

Parmaklarım saçlarında sıkılaşıyor ve heyecanlı bir mırıltı çıkarıyor, beni tekrar tekrar tadarken gözlerini kapatıyor. O kadar hızlı ulaşıyorum ki, bunun onu bu kadar tahrik ettiğini bilmesem utanç verici olurdu. Bir parmağını içime sokarken yanakları renkten renge giriyor ve ben istediğimde diğerini de sokuyor. Kalçaları, ağzına karşı oluşturduğum ritimle aynı anda hareket ediyor.

Geri çekiliyor, dudakları nemli, dili aşk tanrısının yayına dokunuyor. "Bunu saatlerce yapabilirim. Tadın çok güzel ama boşalacaksın, değil mi?"

"Daha uzun süre dayanmamı istiyorsan bu işte daha az iyi ol," diye soluyorum, sağ elimi sol elinin üzerine koyarak,

Kalçamı tutuyor. Parmaklarımızı birbirine bağlıyor.

"Sorun değil," diyor yumuşak, şeytani bir mırıltıyla. Dudakları memnun bir sırıtışla geriliyor. "Tekrar yapacağım. Sadece şimdi bana ver, tamam mı?"

Kulağa bir rica gibi geliyor ama gerçekte bana başka bir seçenek bırakmıyor. Ağzı tekrar üzerime iniyor, beni kenara iterken kaşları birbirine çarpıyor, sonra diliyle ve parmaklarıyla beni o kadar hızlı itiyor ki inlemem ısırılmış bir nefesle yakalanıyor. Boşaldığımda, şok olmuş, kırık bir sesle boşalıyorum.

Connor muzaffer bir şekilde iniyor, beni o kadar iyi çalıştırıyor ki orgazmımı tüm kemiklerimi eriten mutlu, inişli çıkışlı bir dalgaya dönüştürüyor. Titreyen kalçalarım birer öpücük konduruyor, sonra üzerimde sürünerek komodininin çekmecesine uzanıyor.

Prezervatifi takmasını izlemek sıradan bir şey olmalı ya da en azından aletiyle yeni tanıştığımız için garip gelmeli. Bunun yerine, hızlı bir U dönüşü yaparak indiğim yüksekliğe takıldım. Belki de ellerinin hafifçe titremesi, kaşlarının kısıtılması ya da işi bittiğinde ihtiyacının ne kadar büyük olduğunu hiçbir şekilde gizlemeyen küçük bir sırıtışla bana bakmasıdır.

"İyi misin? Yoksa nefes almaya mı ihtiyacın var?" diye mırıldanıyor, üstümde diz çökerek. Ellerini kalçalarımın etrafında gezdiriyor, avuçlarını kalçalarımın etrafında kıvrıyor. Başparmakları yatıştırıcı, samimi bir ritimle kalça kemiklerimin etrafında dönüyor.

"Hayır, ben harikayım. İşe koyul, Stella."

İfadesi ısınırken kahkahası sessiz; vücudunu benimkine doğru uzattığında içim eriyor.

Connor'la geçirdiğim bu kısa sürede öğrendiğim bir şey varsa, o da onda hiç kurnazlık olmadığıdır. Eğlenceli, düşünceli ve aynı ölçüde tatlı bir şekilde yoğun; hiçbiri geri çekilmiyor veya yapay değil. Muhtemelen onun en az dikkat ettiği şey, duygularını bu şekilde teslim etmesi. Bu beni onunla güvende hissettiriyor. Dikkatli olabilirim ya da olmayabilirim ama fark etmez. Tam orada, bana tüm elini gösteriyor.

Şu anda, ihtiyacının içinde kaybolduğu çok açık. Aramıza uzanıp kendini bana doğru yönlendiriyor. Eğiliyorum ve kalçalarımız onu içeri almak için birlikte sallanıyor, o kadar yavaş ki nefes nefese kalıyorum. Bir dirseğini başımın iki yanına dayıyor, kalçalarının her hamlesiyle daha da derinleşen bir iniltiyle beni öpmek için eğilirken elleri tepemi kavırıyor. Dibe vurduğunda, yanağıma doğru sertçe nefes veriyor, parmakları saçlarımı kavırıyor.

"Tanrım..." diye devam ediyor, daha da derine itebilmek için duruşunu ayarlıyor. Bizi orada tutuyor, ikimizin de asla adlandıramayacağı bir duygunun en küçük kıvılcımıyla bana bakıyor. "Yavaş gitmek istiyorum, ama-"

"Yapma." Ellerimi sırtında gezdiriyorum.

İstememe rağmen ölçülü davranıyor. "Bundan sonra kalacak mısınız?"

"Evet," diye iç geçiriyorum, kalçalarımı onun kavisli kalçalarına bastırarak.

Hızı artırıyor ama zar zor, yapabileceklerinin dayanılmaz bir tadı. "Seni bütün gece ayakta tutmama izin verecek misin?"

"Öyle olsa iyi olur."

"Vay canına, bir tehdit beni hiç bu kadar sertleştirmemişti" diyor, sırıtıyor ve onu öpmek için aşağı çektiğimde iniyor. Dizlerinin üzerine çöküp elleriyle kalçalarımı tutmadan önce alt dudağımyı emerek tadıma bakıyor. Şimdi daha hızlı, itişleri daha sert. Vücudumun onu almasını izlerken gözleri puslu ve ağırlaşıyor.

Daha önce hiç olmadığı kadar yoğun bir şekilde iyi, çünkü özenle dolu ama aynı zamanda pervasız. Bu iki şeyin aynı anda var olabileceği bir keşif. Hatta bu iki şey

Daha iyi.

Bakımın kontrolsüz olabileceğini bilmesini istiyorum. Vahşi, hızlı ve dağınık olabilir. Bunu istiyorum ve onun da istediğini biliyorum.

Onu tekrar kendime doğru çekiyorum, çenesini yalıyorum ve sonra dişlerimi çenesinin keskin kenarına sürtüyorum. O kadar yüksek sesle inliyor ki komşularının duyup duymayacağını merak ediyorum. Tenine karşı sırtıyorum ve sonra kulağına "Git" diye mırıldanabilmek için yukarı kaldırıyorum.

Ne demek istediğimi çok iyi biliyor ve belli ki bunu duymaya ihtiyacı vardı çünkü içime doğru itiyor, ritmi hızlı ve o kadar derin ki kemiklerim zangırdıyor. Bir eliyle kalçamı kavırıyor, diğer elini yatağa dayıyor. Yüzünü oraya gömerken nefesi dudaklarımda, yanağımda, boynumda dolaşıyor.

Neredeyse hemen ağzıma geri dönüyor, beni siktiği kadar sert öpüyor.

"Tekrar boşalmanı istiyorum," diyor dakikalarca seviştikten sonra, tenimiz her yerde kayganlaştığında. "Kendine dokunacak mısın? Bunun neye benzediğini görmek istiyorum."

Aramıza uzandığımda inliyor, parmaklarım kısa bir süre önce ağzının olduğu yerde daire çizerken ateş gibi parlayan gözlerle beni izliyor. Onun içimdeki kalın gerginliği, beni izleyişi, vücudunun hareketi ve beni beklemek için dişlerini gıcırdatması, hepsi birleşip beni tamamen parçalayacak bir duyguya dönüşüyor.

"Siktir, geldiğini hissediyorum," diye soluk soluğa bağılıyor uzaklardan bir yerden, ama sonra hemen orada, dili benimkine doğru kayıyor, o da boşalırken, bir, iki, tekrar ve sonra tekrar içime giriyor. Neredeyse inanılmayacak bir iniltiyle orgazmımın nabız atışları boyunca bana biniyor.

Sonunda beni kendine çekti ve az önce bedeninin benden çıkardığı şeyin bir yankısı olan ağırlı, tatmin edici bir sesle beni besledi.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum. Tırnaklarım yarıya kadar sırtına batmış durumda. Şimdi bile, aşağı inerken, kalçalarımız birlikte sallanıyor, şimdi yavaşça. Dikkatli ol.

Connor ayağa kalkıyor, gevşemiş, şişmiş bir ağızla bana bakıyor. "Vay anasını," diye yankılandı. "Sanırım bayıldım."

Gülüyorum, nefes nefese, göğsünü itiyorum. Başını sallıyor, yüzüne güneş ışığı gibi yumuşak, kuşkulu bir gülümseme yayılıyor.

"Bana ulaşman neden bu kadar uzun sürdü Claire Ashford?" diye mırıldanıyor, yanağımdaki nemli saç tutamını iterek.

Kalbim boğazıma kadar yükseliyor. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Beni öptüğünde, eliyle yanağıma nazikçe okşadığında ve sonra banyoya gitmek için yataktan çıktığında konuşmanın bittiğini varsayıyorum. Ama dakikalar sonra ikimiz de temizlenmiş ve dişlerimizi fırçalamış olarak yatağa döndüğümüzde Connor beni kendine çekiyor.

"Yarın taşınacak olman kabalık," diyor konuşurcasına, dudakları alnıma değiyor.

Ona kaşlarını kaldırarak geri çekiliyorum. "San Francisco'da yaşamaman büyük kabalık. Orada bir Noel partisinde tanışabilirdik. Tek gecelik ilişkimiz üç gecelik olabilirdi."

"Altı," diye karşı çıkıyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken, "Beşe ikna edilebilirim," diye geçiriyorum içimden. Gözleri kapanıyor, ağzından duman gibi bir gülümseme geçiyor.

"Rakamlarımız uyuşmuyor."

Altı tane alırdım ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Sonunda fark etmiyor, yine de sadece bir gece geçirmek aniden büyük bir adaletsizlik gibi geliyor. Az önce yaptığımız seksi biraz bile olsa bozmuyor. Ama tadını biraz buruklaştırıyor.

"Kaç saatimiz var?" Connor mırıldanıyor, sesi uykunun etkisiyle ağırlaşıyor.

Ben de.

Gözlerim komodinin üzerindeki dijital saate kayıyor. Neredeyse iki. "On. Eğer gerçekten YOLO tatil ruhunu hissediyorsam on bir."

"Seni ben götüreceğim," diyor, beni daha yakına çekerek. Ağzı bir rüyadan daha yumuşak bir şekilde benimkine doğru kayıyor. "Ve o on bir saatin tamamını iyi bir şekilde kullanmamız gerekecek."

On saniye sonra uyuyor. Gözlerimi kapamadan önce, baygınken bile dudaklarından ayrılmayan gülümsemesini içime çekerek onu izlemek için değerli bir dakika daha kullanıyorum.

G Ö R Ü N Ü Ş E GÖRE, CONNOR GERÇEKTEN BİR MIDYE. GECE İKİ KEZ UYANDIM, İLKİNDE Çünkü kolu ve kalçası üzerimde ağırlık yapıyor, beni yatağa sabitliyor ve ikinci kez bilinçsizce göğsümü avuçlamasına yardım ediyor. Ama temelli uyandığımda yalnızım ve kendimi onun yerine koymam biraz zaman alıyor.

Yatağın sağındaki şifonyere göz kırpıyorum, çok sevildiği belli olan gerilim kitapları, biyografiler ve seyahat rehberleri yığının ve geçici bir kitap ayracı görevi gören Polaroid fotoğraf makinesine bakıyorum. Yukarıdaki duvarda iki çerçeveli resim var, beyzbol stadyumlarına benzeyen şemalar. Köşede orta derecede sağlıklı bir Ficus, içine gelişigüzel atılmış birkaç giysinin bulunduğu bir çamaşır sepeti ve onun yanına atılmış yürüyüş botları var.

Adamın kendisi tam karşımda, tavandan tabana bir pencerenin önünde duruyor, sırtı bana dönük. Onun ötesinde, gökyüzü donuk bir güvercin grisi.

Buradan bile, tırnaklarımın daha önce kürek kemikleri boyunca yaptığı yumuşak pembe yarım ayları görebiliyorum. Gözlerimin onun geri kalanında gezinmesine izin verirken yanaklarım kızarıyor. Zayıf ışıktaki, buruşuk ve güzel, boxer külotu dışında çıplak, birlikte geçirdiğimiz gece yüzünden saçları dağınık.

Bir ses çıkarmalıyım, büyük ihtimalle şehvet sarhoşu bir iç çekiş. Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri yumuşak ve uykulu. "Günaydın uykucu. Dışarı çok karışık. Üç arabanın buz yüzünden caddeden aşağı kaydığını gördüm."

"Kahretsin." Bana ödünç verdiği telefonumu şarj cihazından çıkarmak için uzandım. "Uçuşumu kontrol etmeliyim."

Connor pencereden dışarı bakar. "Uçuşunu kesinlikle kontrol etmelisin. Zamanında kalkarsa çok şaşırrım."

Bunu ima edince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor - ve sesindeki umut tonu.

Göğsümde büyüyen hissi yansıttığını inkar edemem. Ya bunun henüz bitmesi gerekmiyorsa? Kaçınılmaz olanı geciktiriyor, ama bir rahatsızlık için hiç bu kadar çok dilek dilememiştim.

Havayolu uygulamasını açıp bilgilerimi giriyorum. Ve orada kalın harflerle: İPTAL EDİLDİ.

Bedenim haberler karşısında Super Bowl'a yakışır bir performans sergiliyor: damarlarımda adrenalin akıyor, kalbimde korna ağırlıklı bir müzik çalıyor, ciğerlerimde ve beynimde konfeti topları patlıyor.

Hâlâ pencerenin yanında duran Connor'a bakıyorum. Muhtemelen soğukkanlı davrandığını sanıyor ama gözleri beklentiyle açılmış, parmakları iç çamaşırının eteğiyle oynaşıyor.

"Uçuşum iptal oldu." Elimden geldiğince düzgün bir şekilde söylüyorum ama ağzım sözlerime ihanet ediyor ve şimdiye kadar var olmuş en aptal gülümsemeye dönüşüyor. *Guinness Rekorlar Kitabı*'na kolay bir giriş.

Söylediklerim kafama dank ettiğinde Connor'ın unvanı elimden kapması dışında. Yatağa kadar olan mesafeyi iki uzun adımda katediyor, sadece sevinçli ve kendini beğenmiş olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle sürünerek yatağa giriyor. İtiraz çılgınlıklarını duymazdan gelerek beni yakalıyor ve abartılı bir hırıltıyla bileklerimi yatağa sabitliyor.

"Uçuşun iptal oldu," diye mırıldanıyor, gözleri ağzımda.

Dudaklarımı yalıyorum, onun tarafına geçince sırtıyorum.

"Öyle."

"Özür dilerim."

"Yalancı," diyorum, altında kıvranarak.

Sırtıyor, kalçalarını benimkilere doğru itiyor. "Beni yakaladın.

Üzgün müsün?" "Muhtemelen olmalıyım, ama hayır. Üzgün değilim."

Garip bir şekilde karşılıklı bir itiraf gibi hissettiriyor. Elimizden gelse birlikte daha fazla zaman geçireceğimizi zaten itiraf etmiştik ama o zaman bu nafile bir dilekti. Sadece bir gün daha olsa bile, artık bu gerçek. Yaptığımız bir seçim.

Connor bir dirseğinin üzerine dayanarak yan tarafına dönüyor. Yüzüm ona dönük olacak şekilde kayıyorum ve saçlarımı kulaklarımın arkasına ittiğinde dokunuşuna doğru eğiliyorum.

Bakışları parmaklarının açtığı yola odaklanıyor. "Eğer istersen, gitmen gerekene kadar dairem senindir. Gerçi sanırım senin kendi dairen var? Tabii çoktan taşınmadıysan."

"Güneydoğu Portland'da bir stüdyom var ama aslında boş. Birkaç gün önce tüm eşyalarımı bir taşıma modülüne koydum. Şirket bu hafta götürecekti ama sanırım yollar berbat olduğu için bunun zamanlaması belirsiz." Alnımı ovuşturuyorum, yapılacaklar listem her geçen saniye büyüyor. "Tüm lojistiği çözmem gerekecek."

Başını sallıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Bekle. Eğer eşyaların toplandıysa, dün gece nerede uyumayı planlıyordun?"

"Yan komşum bir arkadaşım ve havalı yatağını ödünç almama izin verdi. Kamp yapacaktım, macera dolu bir gün geçirecektim."

Ağzında minik bir sırıtma beliriyor, bal rengi gözleri sıcacık. "Gördün mü? Sana maceracı olduğunu söylemiştim." "Havalı yatakta uyumak sayılır mı?"

"Her şey sayılır Claireful," diyor ve kalbim üç beden büyüyor. "Neyse ki, benden yükseltme aldın."

Kaşlarımı şehvetle oynatıyorum. "Birden fazla şekilde."

Bunun için hınzırca bir kahkaha atıyorum, ama saniyeler geçtikçe ve sessiz bir ana yakalandığımızda ifadesi düzeliyor, yumuşuyor. Pencereden korna seslerinin kakofonisi duyuluyor ama en azından bir süreliğine bu gerçeklikten uzakta kozalandık.

Daha fazla zaman olsa bile ayrılmak zor olacak. Belki de özellikle onunla.

Connor bunu yüzümde görüyor olmalı. Eğilip ağzını benimkine değdiriyor. Avuç içimi bıyıklı yanağına doğru kıvrıyorum ve dokunuşuyla sersemlememe izin veriyorum.

"Kalacak mısın?" diye soruyor bir süre sonra sessizce.

Mantıklı olan başka bir cevap yok. Başımı sallıyorum ve iç çekiyor, soyunmuş bir ses. Tekrar eğiliyor, ağzı açık bir şekilde çeneme, boynuma öpücükler konduruyor, köprücük kemiğimin çentiğini emiyor. Saniyeler içinde vücudu benimkine yapışıyor, teni sabah havasından üşüyor. Yine de onu ısıtmam, boxer külotunu çıkarmam ve bir elimi ona dolamam uzun sürmüyor. Mutlu ve aç bir ses çıkarıyor, yüzünü boynumun omzumla birleştiği kıvrıma bastırıyor ve yavaşça yumruğuma doğru itiyor. Kıcımlı kavırıyor ve sonra ben onun üstündeyim ve birlikte sallanıyoruz, beni inanılmaz derecede ıslatan ve onu inanılmaz derecede sertleştiren bir sürtünme yaratıyoruz.

Prezervatifi taktıktan sonra, bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi içime kayıyor. I

Kendime böyle tembel sabahlar hayal etmeme izin veriyorum, rahat bir sohbetin eşlik ettiği seks. Connor hızımızı ayarlamak için kalçalarımı kavrarken ben de dileğimi sıkıca tutuyorum.

İşler hızla aciliyet kazanıyor. Beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırıyor, göğsünü sırtıma bastırıyor, tekrar tekrar içime girerken boynumu öpebilmek için saçlarımı hareket ettiriyor. Bir avucumu başlığına bastırıyorum, gerildiğimi, ayrı düştüğümü hissediyorum, bana vereceği rahatlamaya ihtiyacım olduğu kadar bunun sürmesini de istiyorum. Bana benimle ilgileneceğini söylüyor ve sonra ilgileniyor, parmakları içimde hareket ettiği yerin hemen üzerinde dolaşiyor. Bunu ne kadar istediğini, bunun ne kadar gerçek dışı olduğunu fısıldıyor, sonra boşalırken çıkardığı seslerle beni besliyor. Kendimi kaptırıyorum, rol yapıyorum, çünkü sadece kafamın içinde yaşarken risk yok. Ne acıtıyor?

Sadece kalbim, birazcık.

SABAHIN GERİ KALANI TELEFON GÖRÜŞMELERİYLE GEÇTİ. PAZARTESİ İÇİN BİR UÇUŞ AYARLAMAYI BAŞARDIM, iki gün sonra. Yeni yıla kadar uzakta kalacağım için iş açısından zamanlama konusunda bir sorun yok. Nakliye şirketi, kapsülü Perşembe gününe kadar yeni evime teslim edebileceklerini düşünüyor ki bu da fazlasıyla mümkün. Ev sahibimle de görüştüm, o da anahtarlarımı birkaç gün geç teslim edebileceğini söyledi.

"Pazartesiye kadar kalmamın sorun olmayacağından emin misin? Hayatına tamamen sızmış durumdayım," diyorum arkadaşım Leigh'e mesaj atıp birkaç gün gecikeceğimi bildirdikten sonra.

Connor önündeki tavada tıslayan yumurtalarla ocaktan bana bir kaşını kaldırıyor. "Güven bana, sızma hoş karşılanır. Hem zaten teklif eden de bendim. Yani evet, eminim."

Sırıttım. "Evet, daha önce emin görünüyordun."

Connor bana bir bakış fırlatıyor, sonra ocağı kapatıp spatulasını yere bırakıyor ve oturduğum kahvaltı barına doğru ilerliyor. Bana yaklaştığında ellerini dizlerimin üzerinden kaydırıyor ve bacaklarımın arasına girerek onları ayırıyor. Tüylerim diken diken oldu. Normalde cinsel açıdan doyumsuz biri değilimdir ama Connor beni yürüten bir erojen bölgeye dönüştürüyor.

"Seks... harika." Bir nefes veriyor, bakışları bulanıklaşıyor. Gözlerini kırıştırmak bana bakıyor ve ben gülünce utanmadan sırtıyor. "Ama bu sadece işin bir parçası. Büyüleyici ve güzelsin ve gerçekten iyi şaka yapıyorsun."

"Sen de öyle."

"Doğal geliyor," diyor göz kırparak, sonra ayılıyor. "Senden *hoşlanıyorum* Claire. Koşullar göz önüne alındığında, muhtemelen olması gerekenden daha fazla. Seninle iki saat daha geçirebilirdim. İki gün daha geçireceğimden eminim."

Kollarımı beline doluyor, yanağımı göğsüne yaslıyorum. "Çok fazla gelirse söyle." Saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Söyleyeceğim, ama olmayacak. Aynı şey senin için de geçerli, tamam mı?"

Sanırım *pek mümkün değil*.

Yemek pişirmeyi bitirdiğinde Connor kahvaltı tabaklarımızı oturma odasına getiriyor, ben de kahvelerimizi taşıyorum. Eğer ikimizi bir araya getirseydiniz, tamamen giyinik olurduk - büyüdüğü ve okula gittiği eyalet olan Michigan Üniversitesi tişörtüyle süslendim ve Noel ağacının ışıklarını takmak için eğilirken kışını saygıyla saran bir çift spor şortuna terfi etti.

Doğruluyor ve beni bakarken yakalıyor, yanıma otururken sırtıyor. Üzgün bile değilim; gerçekten üst düzey bir kış.

Yemek yerken sohbetimiz kolayca ilerliyor. Bana biraz daha işinden bahsediyor.

Kıdemli ürün müdürü ve şu anda çalıştığı şirkette ne kadar mutsuz olduğunu anlatıyor, ancak bizi hızla daha hafif konulara, yani Jimbo adında yaşlı bir kedi sahiplenmeyi düşündüğünü söylüyor. Yıllar boyunca evcil hayvanlarıma verdiğim tüm tuhaf isimleri sıralıyorum ve Notorious C.A.T.'ın (kısaca Kitty) kazanan olduğu konusunda hemfikiriz. Ayrıca ikimizin de iki ağabeyi olduğunu keşfediyoruz. Onunki hala Michigan'da, benimki Gavin Los Angeles'ta, Tristan ise Seattle'da ama uzaktan ağabeylik yapmaya kendilerini fazlasıyla adadıkları konusunda hemfikiriz.

"Ailen taşınman hakkında ne düşünüyor?" Connor arkamıza yaslanıp kahvelerimizi yudumlarken soruyor. "Çok heyecanlılar. Annemin dediği gibi 'konfor alanımdan' çıkmam için beni hep teşvik ettiler.

etiketlemeyi tercih ediyor."

Bakışları üzerimde sabit. "Buna ne isim *verirdiniz*?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Korkmuş olabilir misin? Ya da en azından bu yıla kadar rahat olmanın verdiği rahatlık." Ona Tristan'la yaptığım o dönüştürücü konuşmayı ve o zamandan beri yaptığım tüm değişiklikleri anlatıyorum, ilk başta gergin bir şekilde, çünkü sanal bir yabancıya (*kelimenin tam anlamıyla içinde olan*, beynim bana hatırlatıyor) anlatacak çok şey var. Ama Connor tüm bunlar olurken sessizdi, dikkatle dinliyordu.

"Taşınmam kesinleştiğinde omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış oldu," diyorum. "Yeni bir yerde yeni bir başlangıç yapma fikri hoşuma gidiyor. Bu yıl kim olduğumu bulmak için çok zaman harcadım, kulağa ne kadar klişe gelse de-"

"Kulağa hiç de sevimsiz gelmiyor," diyor elini dizimde gezdirirken.

Yutkunuyorum, tenimde yumuşak çukurlar açan parmaklarına bakıyorum, sonra tekrar gözleriyle buluşuyorum. "Cesur ya da maceracı bir insan olduğumu hiç düşünmemiştim ama dün gece benimle bu iki kelimeyi de kullandın ve sanırım haklısın. Bir şey için şansını denemek cesaret işidir. Geçen yılki Claire'in içinde bu vardı ama o bunu bilmiyordu."

"Ama bu yılki Claire'in var," diyor usulca.

"Ve gelecek yılki de öyle olacak."

Kelimeler onu hassas bir yerinden vurmuş gibi görünüyor. Kahve fincanımı alıp kendi fincanının yanına masaya koyuyor, sonra öne eğilip çenemi kavırıyor, deri altında inliyor. Gözleri yüzümde geziniyor, sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım en sessiz öpüşme, sadece nefes alış verişlerimiz birbirine karışıyor, parmaklarım onun kirli sakallı yanağında geziniyor.

"Durduk yere ağırlaştı," diye fısıldıyorum geri çekildiğinde, beni hâlâ avucunun içinde tutuyor.

Gülüşü yanağımı okşuyor. "Ben başlattım."

Belki öyle, ama ben hemen daldım. Connor mükemmel bir şekilde halletmiş olsa da kendimi savunmasız hissediyorum. "Hiç San Francisco'da yaşadınız mı, Bay Altı Şehir ve Sayma?"

Geriye yaslanıyor, ruh halindeki değişimi diğer her şeyi kabul ettiği gibi kolayca kabul ediyor. "Orada hiç yaşamadım. Birkaç kez ziyaret ettim ama-"

Ani konuşma frenleri ve yanaklarındaki pembe leke ilgimi çekti. "Ne?"

"Hayır, hiçbir şey."

"Bunu yapamazsın," diyorum yaklaşıp. "Bu kurallara aykırı." "Hangi kurallar?" diye soruyor gülerek, çenesini rahatsız edici bir şekilde kaşıyarak. "Kafamdan uydurduğum kurallar."

"Diğer kurallar nedir?"

"Çok pisler."

Bu onun tüm dikkatini çeker. Gözbebekleri büyüyor, utanmış bakışlarının yerini aç bir bakış alıyor.

Bir. "Söyle bana-"

"Önce sen kendininkini söylemelisin."

Burnunu kıvırıyor, bu sevimli hareket küçükken muhtemelen on defadan dokuzunda başını beladan kurtarmasını sağlamıştır. "Tamam, şey... Hayalimdeki işi buldum. San Francisco'da yani. Bu arada seninle tanışmadan önce de vardı. Seni Bekar Beyaz Erkek'leştirdiğimi falan düşünmeni istemem."

"Seni toplam on iki saattir tanıdığımı düşünürsek, bu kadar hızlı bir şey bulabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Bilmiyorum, bu beynin tüm silindirleri yirmi dört-yedi çalışıyor."

Omzunu itiyorum. "Söyle bana."

İç geçiriyor, muzip sırıtışı soluyor. "Şu seyahat uygulamasını hiç duydun mu, Where To Next?"

"Tabii ki."

"Kurucu ortaklarından biri birkaç yıl önce ayrıldı, Theo Spencer adında bir adam. CFO'lardı ve *Forbes* onun hakkında bir profil hazırladığından beri onu gizlice takip ediyorum."

"Fanboy davranışı," diyorum sevgiyle.

Kalçamı sıkarak inliyor. "Biliyorum, biliyorum. Yine de çok zeki bir adam, çevreye ve sosyal sorumluluğa duyarlı seyahatler konusunda gerçekten tutkulu. Karısı TikTok'ta viral bir anı olan bir fotoğrafçı-" Elini havada sallıyor. "Her neyse, sürdürülebilir bir seyahat şirketi kurdu ve ben de onunla çalışmak için can atıyorum."

Kalbim garip bir dövme yapmaya başladı. "Neden yapmıyorsun?"

"Şey," diyor, ağzı alaycı bir şekilde bükülüyor. "Böyle bir pozisyon yok. En azından henüz. Sanırım genişleyecektir. Birkaç ay önce LinkedIn'deki talebimi kabul etti ve yeni iş ilanları için uyarılar alıyorum. Bu noktada sadece bekliyor ve umut ediyorum."

"Vay be." Beynim hızla ilerliyor, bunun onun için neye benzeyebileceğinin resmini çiziyor. Benim için. "Evet. Ne olacağını göreceğiz. Ne olacağını göreceğiz, ama her halükarda olduğum yerde sonsuza kadar kalamam." Sallıyor

Başını kaldırmış, yağmurun çizdiği pencereden dışarı bakıyordu. "Doğru hissettiren bir şey bulmaya çalışırken oradan oraya zıpladığımı hissediyorum. Ve bu henüz benim olmasa da, doğru hissettiriyor." Bakışlarımız birbirini yakalıyor, kilitleniyor. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, zihnim söylemem, hatta hissetmem için dünyevi bir neden olmayan kelimelerle dolup taşıyor.

"Eğer oraya düştüysem, bilmeni isterim ki-" Sözüünü yarıda kesti ve sinirli bir nefes aldı. "Yanlış söyleyeceğim."

Düşüncelerinin şeklini hayal edebiliyorum, muhtemelen benimkinin yapboz parçaları. "Sanırım ne demek istediğini anlayacağım."

"Hiçbir şey beklemezdim, hepsi bu. Senden. Bu yüzden biraz önce garip davrandım. Tüm bunları söyledikten sonra üzerimde gereksiz bir baskı hissetmeni istemedim. Yaptığın şeye çok saygı duyuyorum, bu şekilde kendi başına ilerliyorsun. Anladığımı söyledim bana inanın."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ne olursa olsun, ben hiç de öyle hissetmiyorum."

Başını sallıyor, gergin bir şekilde dudağını ısırtıyor. "Kim bilir? Şu anda bu sadece bir rüya."

Tırnaklarımı kalçasında gezdiriyor, teninin ürpermesini ve tüylerimin diken diken olmasını izliyorum. "Güzel bir tane."

Kendimi bu işe ne kadar kaptırdığımı itiraf etmeye ancak bu kadar yaklaşabilirim. Bir süre sonra, "Gel buraya." dedi.

Sesi kısık, pencereye vurmaya başlayan dondurucu yağmur neredeyse bastırıyor. Kucağına sürünüyorum, elleri gömleğimin altına dalıp çıplak tenime ulaştığında gülümsüyorum.

Ciddi bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra gözleri açılıyor ve yüzü hınzır bir sırıtışla aydınlanıyor. "Bana diğer kuralları nasıl anlatacağını hatırlıyor musun?"

Kanım ısınıyor. "Mmhmm."

"Onu şimdi bozduruyorum. Ama hepsini kulağıma fısıldamak zorundasın."

"Öyle mi?" İpek gibi soruyorum.

Başını sallıyor, bir tutam saçını alnına düşüyor. "Ve üzümlere söylüyorum ki, bir sonrakine geçmeden önce her birini gerçekten yapmak zorundayız."

"Kurallarımız için kurallar mı var?"

"Var," diyor, ellerini kalçalarımın üzerinde gezdiriyor, kığım zaten altımda huzursuzca kıpırdanıyor.

"Öyleyse sıradakini söyle bana."

Ve yapıyorum, titremesinden zevk alıyorum, işe koyulmak için beni bıraktığında gülüyorum.

"MÜKEMMEL GÖRÜNÜYOR."

"Hayır, sağ tarafta bir sorun var, sadece-"

"Eğer bir daha 'biraz yukarı kaldır' dersen, seni yere sererim."

Connor omzunun üzerinden bakıyor, elini MUTLU YILLAR pankartımızdaki altın renkli "H" harfini tutan banda doğru uzatmış. Gözlerine muzip bir ışık giriyor.

"Biraz yukarı kaldırın," diyor yumuşak bir sesle. "Şu tarafa lütfen."

Ona saldırıyorum, ancak temasımız vücut çarpışmasından çok bikkın kahkahalar ve çarpışan uzuvlar karmaşasına dönüşüyor. Kollarımı beline dolayarak onu duvara doğru itiyorum. *Oof* sesi göğsümde titreşiyor.

"Senin nasıl bir çocuk olduğunu çok iyi biliyorum, seni küçük düğme itici," diyorum, sırf kıpırdanışını hissetmek için parmaklarımı böğrüne sokarak. O hassas noktayı dün gece bulmuştum.

"Afişi otuz sekiz kez falan ayarladık."

"Otuz sekiz kez mi? Tam olarak otuz sekiz mi?" Sırıtarak yüzümü çerçevesiyor, böylece yanaklarımı ezerek karşı çıkışımı susturuyor. "Ben bir düğme itici olabilirim, ama sen korkunç bir sayı şişiricisisin."

"Bu sabah orgazm sayımı şişirdiğimde hiç tereddüt etmedin," diye mırıldanıyorum şişmiş dudaklarımın arasından.

Beni serbest bırakırken gözleri kısılıyor. "Çünkü son otuz altı saat içinde sana altmış dokuz orgazm yaşattığımı söyledin. Birincisi, altmış dokuz referansını asla görmezden gelmeyeceğim ve ikincisi, *kalbinde* sana verdiğim orgazmların kalitesinin altmış dokuzluk bir miktara eşit olduğunu hissettiğini kastettiğini biliyorum."

Hoşgörüle gülümsüyorum. "Ve *kalbimde*, bu pankartı kaç kez düzelttiğimizin sayısının otuz sekiz olduğunu hissediyorum."

Sırıtmak için o kadar mücadele ediyor ki yanakları titriyor. Toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla (ki ışıklı disko toplarıyla tamamlanmış bir YENİ YILINIZ KUTLU OLSUN bandı taktığı düşünülürse bu çok az) şöyle diyor: "Bu yılbaşı partisi çok önemli hanımefendi. Eğer afişimiz yamuk olursa, amatör bir çaba gibi görünecektir."

"Bugün on beş Aralık ve bu partiye katılan sadece iki kişiyiz, *efendim*," diyorum disko toplarından birine hafifçe vurarak. "Pankart kalıyor."

Gözlerini kısıyor. Ben de benimkileri kısıyorum. Sonra ikimiz de gülümseyerek hızlı bir öpücük için ortada buluşuyoruz.

"O halde," diyor ağzıma karşı. "Sanırım öfkelenmeye hazırız."

Bu fikir dün gece aklımıza geldi. Bütün günü Connor'ın dairesinde kendimizi eğlendirmenin

yollarını arayarak geçirdik ve diğerine tüm zamanların en sevdiğimiz Noel filmini izletmekle başladık

(Benim için *While You Were Sleeping* ve onun için *The Muppet Christmas Carol*, ki bu çok değerli). Daha sonra, Connor'ın tozlu eski karaoke makinesini (kötü bir şekilde) birbirimize serenat yapmak için çıkardık. O kendini Journey'e adanmıştı, ben ise cesurca en güzel şarkıları seçtim: Whitney, Mariah, Celine. Sadece komşusu tavana vurduğunda durduk.

"Bazı insanlar ham yeteneği fark edemiyor," diye mırıldandı Connor, gerçekten aşağılanmıştı.

Yatağa girdiğimizde karnım hala gülmekten ağrıyordu ve vücudunun lezzetli ağırlığıyla beni sardı, içimde öyle mükemmel bir yoğunlukla hareket ediyordu ki bütün gün takındığım gülümseme silinip gitti. Aramız çok iyiydi, çok kolaydı, Connor'ın beni uyandırdığı o özel özen ve pervasızlık karışımıyla demlenmişti.

İki muhteşem orgazmdan sonra kalp atışlarım nihayet düzene girdiğinde ve banyodan döndüğümde, kendimi onun kollarına bıraktım ve dışarıda dünya hareket ederken ara sıra farların duvardaki yansımaları izledim.

"Tatil için ne yapıyorsun?" Tuzlu ve nemli tenine bir öpücük kondurarak sordum.

"Michigan'a gidiyorum," diye neredeyse geveledi, sesinin dopamin sarhoşu gibi çıkmasına güldüğümde ofladı pufladı. "Her yıl eve giderim ve Yeni Yıl'a kadar kalırım. Annem coşkulu bir parti düzenler."

"Eminim eğlencelidir."

"Evet, çocuklar gece yarısına kadar uyanık kalıyor ve kesinlikle kendilerini kaybediyorlar. Kardeşlerim ve ortakları onları 12:01'de yatırıyor, sonra da üçe kadar uyanık kalıp saçmalıyorlar." Connor'ın kahkahası göğsümde gümbürderken kollarını bana doladı. "Sonra çocuklar onları sabahın köründe uyandırıyor ve ben akşamdan kalma halimle çocuksuz bir şekilde uyurken tüm ebeveynler hayatlarından nefret ediyor."

Hayal ederek gülümsedim. Kulağa mükemmel geliyordu. "Noel'i hep Issaquah'ta ailemle geçiririm ama yılbaşında hiç kalmam. San Francisco'da arkadaşlarımla bir partiye gideceğim ve eminim ki gece yarısına ancak yetişebileceğim."

"Gece yarısı öpücüğü için büyük bir planın var mı?" Sesi düzgün ve hafifti ama altındaki belirsizliği duydum.

Neredeyse karanlıkta parıldayan gözlerinin bana sabitlendiğini görmek için arkama yaslandım. "Sanırım bu yıl için yabancı öpücüklere doydum," dedim, burnumu onunkine değdirdim ve yumuşak nefes verişine karşı bir gülümseme ısırdım. "Muhtemelen gelecek yılın ilk birkaç ayı için de doluyum."

Connor aramızdaki mesafeyi kapatmadan hemen önce, "Komik, ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye mırıldandı. Dili benimkine doğru kayarken yanağını kavradı, sıcak ve kaygandı, bir saat önce bacaklarımin arasındaki aynı hissin anılarını sürükledi.

"Hadi kendi Yeni Yıl partimizi yapalım," dedi birkaç dakikalık harika bir sevişmeden sonra. "Yarın sokağın aşağısındaki köşedeki dükkândan süslemeler alabiliriz. Bunu bir şey yapalım."

"Bir şey mi?"

"Evet, bilirsin işte, geri sayım, dans, konfeti falan." Beni hafifçe salladı, hevesi yüzünden okunuyordu. "Hadi, istediğini biliyorsun."

Yaptım ve işte buradayız, biraz eğri büğrü pankartımız ve Connor'ın şüphesiz aylarca süpürüp temizleyeceği konfetilerle. Ama benimle ilgili kalıcı, somut bir anısı olması hoşuma gidiyor. Kitaplığının arkasına fazladan avuç dolusu bırakırsam beni kim suçlayabilir ki?

Cuma günkü iş kıyafetimden başka kıyafetim yok ve Connor siyah kravatlı bir davet talep etti, ben de tematik olsun diye beyaz bir düğme ödünç aldım ve siyah ipek bir kravatla bağladım. Ben saçımı düzeltmek ve çantamda rastgele gezinirken bulduğum ruju sürmek için banyoya geçerken, Connor yatak odasında sağa sola vuruyor. Yansımama bakıyorum; koyu renk gözlerim parlıyor ve tatmin olmuş, bordo boyalı ağzım en küçük, en mutlu kıvrımla yukarı kalkıyor. Yarın yaklaşıyor, ama şu anda buradayız.

ve bu kadar yeter.

Koridora çıktığımda Connor'ı karşı duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buluyorum. *Çıplak* göğsünü. Smokin pantolon giyiyor, hepsi bu.

"Siyah kravatınız *bu* mu?" Ona bakakaldım. "Tanrım, partilerde popüler olmalısın."

Hemen cevap veremeyecek kadar ağızma odaklanmıştı. "Evet, üzgünüm, az önce söylediğin kelimeler iniş yapmıyor."

Beynim yetişmeden ellerim onun üzerindeydi. Meme ucunu çimdikliyorum ve o da inliyor, omzu duvara çarpıyor. "Çok seksisin dedim."

Bir elini göğüs kafesinin üzerinde tutuyor, şaşkın. "Bu canımı yaktı ve beni tahrik etti."

"Tamam, şuna bir iğne tak." Elimi onun elinin içine sokup onu oturma odasına doğru çekiyorum.

"Gitmemiz gereken bir parti var."

ON BEŞ ARALIK YENİ YIL KUTLAMAMIZ MÜKEMMELDİ.

Ben şampanya koyarken Connor yıllar önce aldığı ve unuttuğu gökkuşağı disko ışığını buluyor ve neşeyle kıkırdıyor. Fişe takıp diğer her şeyi kapatıyoruz, yeni yılı kutluyoruz ve bir kadeh, sonra diğerini içiyoruz. Işıklar teninde oynaşüyor, onu günah gibi kırmızı, itip durduğum melankoli gibi mavi yapıyor.

Çakırkeyif olduk, sarhoş olduk. Saatler dans ve el yordamıyla, Polaroid fotoğraf makinesiyle birkaç fotoğraf çekme molası ve biraz daha tedbirsiz karaoke ile geçiyor. Neyse ki, Connor'ın komşusu bu sefer aldırıyor gibi görünüyor. Bunun Connor'ın kapısına bıraktığı şampanya şişesi ve boynuna bağladığı notla bir ilgisi olabilir, ancak ne yazdığını okumama izin vermedi. Her neyse, işe yaradı.

"Bu en üst düzey yılbaşı gecesi," diyor bir noktada. Oturma odasının ortasında "Auld Lang Syne" eşliğinde sallanıyoruz, disko ışığı duvarlarda dans ediyor, çektiğimiz fotoğraflar sehpanın üzerine gelişigüzel yayılmış. Dışarısı simsiyah, dondurucu yağmur kara dönüşmüş.

Çenemi omzuna yaslayıp, üç kat aşağıya sessizce inmek üzere yanımdan süzülüp giden iri beyaz pulları izliyorum. Haberlere göre sabaha kadar gitmiş olacaklar.

"Gerçekten öyle," diyorum. "O pankart biraz eğri büğrü olsa da-"

Parmakları kaburgalarımın saplanıyor. "Başlama yine." Çaresiz bir kahkahayla ona karşı kıpırdanıyorum ve o da beni kendine daha sıkı çekiyor. Gülümsemesi yanağıma doğru uzanıyor. "Sanki bunu uzun zamandır yapıyormuşuz gibi geliyor, Claireful."

Geri çekildiğimde kalbim küt küt atıyor. Gözleri ağırlaşmış, ifadesi yumuşamıştı. "Biliyorum. Garip, değil mi?"

"Garip olan tek şey garip olmaması."

Gözlerimi kısıyorum. "Sanırım ayık olsam bile bunun bir anlamı olmazdı."

Gülüyor-aslında hayır, kıkırdıyor demek daha doğru olur. Şampanya onu daha gevşek ve kabarcıklı yaptı, artık sonsuza dek en sevdiğim içki olacak şeyin insan eşdeğeri. Altın rengi ve hafif, vücuduma coşku yayıyor. Tüm bu hafta sonu güzel bir vızıltı oldu.

Lanet olsun, akşamdan kalma olmak çok kötü olacak.

Vücudumu onunkine göre şekillendirerek ona sokuluyorum. Birkaç vuruştan sonra fisıldıyorum, "Yarın seni özleyeceğim."

Bu hafta sonu aldığım tüm riskler arasında bu, konfor alanımın en dışında olanı. Bu bir

Doğru olsa da bunu söylemek beyhude, çünkü birlikte geçirdiğimiz zaman hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ben hala San Francisco'ya gidiyorum ve o hala burada kalıyor. Tek gecelik, güzel, üç gecelik bir ilişkiyi daha fazla bir şeye dönüştürmeye çalışmak, işin içine mesafe girdiğinde daha da az gerçekçi oluyor.

Yine de onu çok özleyeceğim. Bunu söylemeden edemiyorum. Umarım beni duymaz.

Ama yapıyor tabii ki. Avuç içleri sırtımı yumuşatıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Seni bundan sonra da özleyeceğim," diyor ve dans ediyoruz, artık sessiziz.

11:59'da geri sayan bir kalabalığın YouTube videosunu açıyor, sonra bana dönüyor. Başka insanlarla dolu bir odada olsaydık bile böyle hissedeceğimizi hayal ediyorum, sanki odada sadece biz varmışız gibi.

Birlikte geri sayıyoruz, konfetiler çıplak ayaklarımıza yapışıyor, çoktan gitmiş şampanya damarlarımızda soğuyor.

"Mutlu yıllar," diyor Connor sıfıra geldiğimizde. Dudaklarımız sonsuz bir döngüde birbirine dokunup, yakalayıp, geri dönerken ben de yankılıyorum.

Beni öperken bu inanılmaz diye düşünüyorum. Bu, eylemsizliğin bedelinin görmezden gelinemeyecek kadar büyük olduğu üst üste ikinci yıl. Beni korkutan, zorlayan, *değiştiren* bir şey yaptığım ikinci yıl. Ve üst üste ikinci kez kalbim o anın doğruluğundan ve şimdi onu geride bırakmak zorunda kalacağımı bilmekten dolayı bu kadar acıyor.

PAZARTESİ BOKTAN BİR GÖSTERİ. CONNOR'IN EXPLORER'I

bavulumu alıp anahtarlarımı bırakmak için stüdyoma gidiyorum. Boş alanda oyalanmıyorum; Ben'le paylaştığımız dairedaki hayatımla San Francisco'da yaşayacağımı bildiğim hayat arasında geçici bir durak gibi geliyordu hep. Pek bir veda sayılmaz. Kapıyı kapatmadan önce arkama bile bakmadım.

Connor havaalanına giderken çok durgun ama bizi rahat bir sohbeğe yönlendirmeyi başarıyor. Onu toplam altmış saattir tanıyorum (evet, acınası bir şekilde saydım) ve şimdiden onun gibi olmadığını biliyorum. Ama bunu ben de hissediyorum ve çıkışa geldiğimizde radyoda "Blue Christmas" çalarken sessizliğe gömülüyoruz.

Havaalanı gerçek bir kabus, arabalar ve hoşnutsuz insanlarla dolu, başımın üzerindeki bulutu karartıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Connor, United'ın kalkış alanına doğru uzanan kuyruğa takıldığımızda. "Gerçekten kısa süreli park yapamaz mıyım?"

Başımı salladım. "Anlaşma anlaşmadır."

Bu sabah yataktayken ona beni kalkışa bırakmasını istediğimi söyledim. Homurdanmasına rağmen kabul etti. Cuma günü buluştuğumuzda kararlaştırdığımızın neredeyse üç katı kadar saatimiz var. Tüm bu imkânsız hafta sonunun kar küresi hissini korumak istiyorum. Bu kısmı uzatmak tam tersini yapacak.

Sonunda teslim alanına varıyoruz. Connor tehlikelerini takınıyor ve ben de onunla bagajda buluşup valizimi çıkarırken onu izliyorum. Etrafımızda insanlar koşuşturuyor. Bir trafik memuru düdüğünü öttürüyor, insanlara hareket etmeleri için bağılıyor. Hava yanaklarımı ve burnumu ısıtır ama hareket etmiyorum.

Connor aramızdaki mesafeyi biraz çekingen bir şekilde kapatıyor. Ağzının kenarları aşağı doğru çekilmiş.

Görmesi çok garip; dudakları yukarı doğru kıvrılmış. Bu ifade ona hiç yakışmamış.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum, *gördün mü? Bunu yap.* "Sanırım burası muhtemelen seninle tanıştığıma memnun olduğumu söyleyeceğim kısım, ama bu yetersiz bir ifade gibi görünüyor."

İşte gülümseme. İçime bir rahatlama seli gönderiyor - ve aynı zamanda kayıp. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Bir avucunu yanağıma koyarken adem elması sallanıyor, diğer eli belime dolanıyor. Yakınlarda bir yerden yine düdük sesi geliyor. Bizim için olduğundan eminim ama umurumda değil.

Dudakları aralandı ve sonra birbirine yapıştı, sonra da ağzından kaçırdı: "Umarım seninle gurur duyduğumu söylemem garip değildir, çünkü duyuyorum. San Francisco'da harika şeyler yapacaksın." Sesi alçalıyor. "Ve lanet olsun ki Portland bölümünün son birkaç sayfasını yazdığım için çok mutluyum."

Boğazımda ani bir düğümlenme oldu. "Onları daha iyi yazamazdım."

"Teşekkür ederim," diyor ve beni kollarının arasına çekiyor. Saatlerce hissedeceğim kadar sıkı. "Bunun hayatımın en güzel hafta sonu olduğunu söylerken şaka yapmıyorum."

"O da benimdi."

Aynı zamanda kayıtsızlığın hayatımı susturmasına izin vermemek konusunda da mükemmel bir dersti. Yaşadığım üzüntüye rağmen San Francisco'ya taşınma kararım her zamanki kadar doğru geliyor. Cuma günü aldığım şans güzel bir şeye dönüştü. Yeni şehrimde beni nelerin beklediğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Sanki gözlerimde görebiliyor. Ağzı geniş bir gülümsemeye dönüşüyor, bana verdiği ilk gülümsemenin aynısı. Eğiliyor, dudaklarımı kendi dudaklarıyla okşuyor, son bir kez tadına bakabilmek için alanıma giriyor.

"ÇOK DOKUNAKLI AMA DEVAM ETMELİSİNİZ!" Trafik memuru bağıyor.

Connor ağzıma karşı gülüyor, sonra iç çekiyor. "Senin için tutuklanabilirim. Ama muhtemelen tutuklanmamalıyım."

"Cuma günü suç dolu bir hayattan uzaklaşma konusunda iyi bir iş çıkardık," diye katılıyorum.

Alnıma son bir öpücük konduruyor ve geri çekilmeden önce kalçamı sıkıyor. Ona sarılmak istiyorum. Onun yerine elimi valizimin sapına doluyorum.

"Görüşürüz, Claireful," diyor arabasına doğru geri geri giderken. "Görüşürüz Stella," diye cevap veriyorum, havaalanı girişine doğru geri geri giderken.

El sallıyor, o tatlı, şapşal ve muzip gülümsemesiyle sırtıyor. Çektiğimiz polaroidlerden bazılarını çaldım ama onlara ihtiyacım yok. O güzel adam beynime sonsuza dek kazındı.

Sanırım zamanımız olsaydı ona aşık olurdum. Bunu bilmek ve yine de bundan uzaklaşmak korkutucu.

Birden panikledim ve "Hey!" diye bağırdım.

Connor'ın kafası arabasının üstünden fırlıyor, yüz ifadesi beklentiyle boyanmış. "Hey."

Kalbim sert atıyor. Bu bir veda, biliyorum ama kapıyı açmadan edemiyorum. "Eğer bu civarlarda olursan, beni ara."

Buradan adını koyamasam da gözlerinde bir şeyler kıvılcımlanıyor. "Merak etme, yapacağım."

Kalbim boğazımda, onun uzaklaşmasını izliyorum. Bir elimi göğsümün üzerine bastırarak, kalbimin hak ettiği yeri bulmasını istiyorum. Sonra nefesimi bırakıp bir sonraki macerama doğru dönüyorum.

"BUGÜNLÜK GIDIYORUM, LEIGH," DIYE SESLENİYORUM OMZUMUN ÜZERİNDEN, KANVAS ÇANTAMI KAPTIĞIM GIBI ön kapının yanındaki duvar kancası. Ferry Building'deki çiftçi pazarı siren şarkısını söylüyor ve bu hafta sonu bunu gerçekten inkar edemem.

"Byeeeeee," diye boğuk bir cevap geliyor yatak odasından. "Hey bekle, eğer iyi görünüyorsa bana bir patlıcan ve biraz fesleğen alabilir misin? Bu akşam makarna alla Norma yapmak istiyorum."

"Bu akşam makarna alla Norma yaparsan sana istediğin *her şeyi* getiririm."

Kıkırdaması koridorda yankılanıyor. "Çok kolaysın."

"Byeeeeee," diye karşılık veriyorum ve ön kapıdan sıvışıyorum.

Bir dakika sonra apartman merdivenlerinden inerken hala gülümsüyorum, sabahın serin havasını içime çekerken yumuşacık ceketimin düğmelerini ilikliyorum. San Francisco'da her ayın karmaşık bir katman sistemi gerektirdiğini öğrendim. Burada hava sandviç gibidir: sabahları soğuktur ve birkaç saatlik bir zaman aralığı belirli sayıda katmanı çıkarmanıza izin verir, ardından güneş batar batmaz tekrar soğuk olur. Haziran ayı sisten çok güneşli geçiyor, ancak Temmuz ve Ağustos aylarının (ya da yerel halkın sevgiyle adlandırdığı şekliyle Fogust'un) başka bir şehrin kışı kadar soğuk olduğunu duydum. Eylül ve Ekim ayları ise seksenlere varan sıcaklıklarla muhteşem geçecek gibi görünüyor. Bunun için sabırsızlanıyorum.

Burayı seviyorum, hatta beklediğimden de fazla. Çalıştığım şirket harika ve sağlıklı bir iş-yaşam dengesini gerçekten teşvik eden bir kültüre sahip. Ayrıca yeniden sabit bir pozisyonda olmak da rahatlatıcı; bu yıl keşfettiğim bir şey varsa o da serbest çalışmanın gönülsüzlere göre olmadığı.

Bu arada, üniversitedeyken iyi bir arkadaş olan Leigh, şimdi daha da iyi bir arkadaş olduğunu kanıtladı. Russian Hill'deki dairemiz sessiz ve rahat, günüm bittiğinde eve gelmek için mükemmel bir yer. Birlikte televizyon programları izliyoruz ve canımız istediğinde yemek pişirme görevlerini üstleniyoruz ama aynı zamanda kendi hayatlarımızı yaşamak için birbirimize bolca alan bırakıyoruz. Onun arkadaş grubu benim de arkadaşım oldu ama ben de işim sayesinde kendi arkadaşlarımı edindim. Mutlu saatler, brunchlar, park piknikleri ve hafta sonu gününbirlik geziler (doğrusu genellikle Napa'ya kadar) gibi bol miktarda var.

Hayatım Portland'da olduğundan çok daha dolu hissediyorum. Daha da önemlisi, benimmiş gibi hissediyorum.

Geçen ay ailem beni ziyarete geldiğinde, Land's End'deki bir patikadan aşağı inerken Tristan beni geri çekti. Annem, babam ve Gavin sohbete dalmış bir şekilde önden gidiyorlardı.

"Mutlu görünüyorsun," dedi, benimkilerle eşleşen koyu renk gözleriyle bana bakarak. "Gerçekten yerleşmiş ve memnun gibi."

"Öyleyim," diye cevap verdim, bunu görebilmesine şaşırarak.

Düşünceli bir şekilde yavaşça başını salladı, sonra güldü. "Tanrım, hâlâ o inekle birlikte olduğunu düşünsene." "*Sen* bir ineksin," diye karşılık verdim, ama gerçek şu ki, bunu hayal etmiştim. Özellikle de başlangıçta.

Sık sık Portland'daki hayatımdan bahsederdim - iyisiyle kötüsüyle, nasıl büyüdüğümden. Kendi içimde daha yerleşik hale gelmek için rahatsızlık ve üzüntüyü nasıl riske attığımı ve bunun beni nasıl ödüllendirdiğini.

Ama en çok Connor'ı düşündüm. O hafta sonunu o kadar çok tekrarladım ki zihnimdeki kaset kullanılmaktan aşındı. Hala kulağımda ne kadar iyi olduğunu fısıldayan sesini duyabiliyorum. Ben konuşurken gösterdiği yoğun ilgiyi, içimde hareket edişini, kalçalarımı sıkıca kavrayışını, boynumu ısırışını hâlâ hissedebiliyorum. Hafızamda ve çektiğimiz Polaroidlerde ölümsüzleşen o yaramaz gülümsemeyi ve o bal gözleri görebiliyorum, ki bunlar eski bir aşk kitabının içine sevgiyle yerleştirilmiş. Onu, Ben'i hiç ama hiç özlemediğim bir şekilde özleyorum.

Bunun bir anlamı olmamalı ama başından beri böyleydi. Connor ve benim o hafta sonu yaşadığımız her şey imkânsızdı ama yine de daha önce ya da o zamandan beri hissettiğim her şeyden daha gerçekti.

Bir MUNI otobüsü gıcırdayarak yanımda durduğunda bu düşünceden sıyrılıyorum. Otobüs durağına geldiğimi bile fark etmemiştim; buraya kadar sersemlemiş bir halde yürümüşüm.

Önümde bir adam binmek için sıraya giriyor. Yüzünü göremiyorum ama benim yaşlarımda olduğunu söyleyebilirim.

Kahverengi saçlı ve uzun boylu, parmakları kalçasında sabırsız bir ritim tutturuyor.

Connor'a benzeyen adamlar sayesinde bu şehirde çok fazla iki adım attım. San Francisco'nun her yerinde sürünüyorlar. Otobüslere biniyor ve barlardan çıkıyorlar. Her sabah kahve dükkanına geliyorlar ve köpeklerini gezdiriyorlar. Elbette hiçbirisi o değil ama bu beni aramaktan alıkoymuyor.

İlk başta sadece onun yeni şehrimde olması fikrine kapıldığımı düşündüm, hayalindeki işin yankısı hala kulaklarımda çınlıyordu. Ama Leigh'e takıntılı olduğumdan endişelendiğimi itiraf ettiğimde beni başından savdı.

"Kahverengi saçlı yakışıklı beyaz bir adama takılmadan bir metre bile yürüyemezsiniz. Onlardan milyonlarca var."

Garip bir şekilde, ayrıldıktan birkaç hafta sonra ona mesaj atmamla başlayan bu durum Connor ile aramızda bir şakaya dönüştü. Görüşmeye devam edip etmeyeceğimizi hiç konuşmadık, ama Connor en başından beri bana rastgele mesajlar gönderdi - iyi yerleştikten emin olmak için, bana hala bahsettiği kediye evlat edinmeyi düşündüğünü mesaj attı.

Bir sabah, bir veterinerin ofisinin önünde elinde taşıyıcı tutan bir adamın sinsisi bir fotoğrafını çektim. Connor'a gönderdim ve ekledim:

Bu sen ve Jimbo mu?

Hemen cevap verdi.

Hayır, ama bu

Saniyeler sonra onun ve bir selfie'nin içine sıkıştırılmaktan duyduğu memnuniyetsizliği belli eden geniş yeşil gözlü muhteşem bir tekir kedinin fotoğrafını aldım. Nefesim kesildi, cevap yazmadan önce beni hafızamda acıtan tüm Connor'a özgü şeyleri yutmak için resme yakınlaştırdım.

Onu yakaladın!!!!

Onu yakaladım. Aşık oldum. Çok soğukkanlı davranıyor, ama hayaletlenmeyeceğime

eminim. İkiniz birlikte tehlikeli derecede sevimli görünüyorsunuz.

Cevabı birkaç dakika sonra geldi. Ekranıma baktım, metin baloncukları beliriyor ve o söyleyene kadar sonsuz gibi görünen bir döngüde duruyordu:

Keşke o adam ben olsaydım.

Bunu söylemeye devam etmesini istediğim için ona rastgele erkeklerin fotoğraflarını mesaj atmaya devam etmiş olabilirim, ki o da bunu yaptı. Ama son zamanlarda bunu yapmadım. Sahip olamayacağım şeyleri dilememe neden oluyor ve her neyse, düzensiz mesajlaşmalarımız son birkaç haftadır daha da düzensizleşti. Biriyle görüşüp görüşmediğini merak etmeye başladım.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Belki de bu yüzden şimdi bu adamın fotoğrafını gizlice çekiyorum, Connor'ınki kadar geniş olmayan omuzlarını, alına dökülmeyen saçlarını, onun kadar zayıf olmayan kalçalarını yakalıyorum.

Ona mesaj atmak düşüncesizce ve tamamen boşuna, ama gitmesine izin veremem.

Bu sen misin?

Neredeyse anında telefonumun ışığı yandı. Nefesim kesildi. Connor Stella *beni arıyor*. Bir an için donup kaldım; Connor ve ben sadece mesajlaşırdık. Bir telefon araması hiç beklenmedik bir seviye atlamadır.

Otobüse bakıyorum. Herkes binmiş, Connor dahil değil.

Siktir et, bir sonrakini ben alırım. Parmaklarım cevap vermek için çırpınıyor. "Alo?" "Yemin ederim medyumsun. Ben de tam seni aramak üzereydim."

Connor'ın sesi kulağımda zengin ve eğlenceli. Sırıtiyorum, kalbim yerinden fırlıyor. "Anlayabiliyorum Bay Tetik Parmak. Mesajım yarım saniye önce gitti."

"Sen ve senin sayı enflasyonu sorunların, Claireful. Ben hatırı sayılır bir üç bekledim." "Bu sefer sayıyı şişiren *sizsiniz*, efendim."

"Drama amacıyla sayıyı düşürdünüz hanımefendi," diye karşılık veriyor. "Ne yaptığınızı çok iyi biliyordunuz."

Mavi gökyüzüne sırtarak mırıldanıyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Ateşkes ilan edelim ve iki nokta beşte anlaşılm."

"Anlaştık," diyor, sesi alçak ve mutlu. Bir duraklama oluyor, sanki nefesini tutuyormuş gibi. Benimkini tuttuğumu biliyorum. "Ama aslında, gerçekten yarım saniyeydi. Ve ben de seni aramak üzereydim."

"Bu onuru neye borçluyum?"

"Şey," diyor, "eğer bu civarda olursam sana haber vermemi söylemiştin."

Yemin ederim görüşüm bir an için bulanıklaşıyor, neredeyse bayılacak gibi oluyorum. "San Francisco'da mısın?"

Sesindeki sırtış net, ama alttan alta bir belirsizlik de var. "Öyleyim. Kısa bir süre olduğunu biliyorum ama bu akşam bir içki ya da yemek için seni kaçırabileceğimi umuyordum."

"Bir içki ya da yemek ya da her neyse?" Alay ediyorum. Bu, tanıştığımız o ilk geceye, benim de aynı şeyi planladığımı bilmeden bana çıkma teklif ederek yaptığı küçük cesur harekete bir geri dönüş. Karşılığını alan bir risk.

"Evet, bunlardan herhangi biri," diyor, kelimeyi takip eden soluksuz bir kahkaha atıyor. Acaba o da hatırlıyor mu? Acaba o da benim kadar o hafta sonunu hatırlıyor mu? "Ya da hepsini, dürüst olmak gerekirse."

"Evet." Bunu düşünmeme bile gerek yok. Beynim onun burada olmasının, beni aramasının, beni görmek istemesinin ne anlama gelebileceğini algılayamadan bu kelime ağzımdan çıkıveriyor. Bu gece

ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama altı ay önce de bilmiyordum ve bu hala peşini bırakamadığım bir şeye dönüştü.

"Gerçekten mi?" Sesi bir oktav yükseliyor, sanki rahatlamış gibi.
"Gerçekten," diyorum. "Sadece nerede buluşacağımızı söyle, orada
olacağım."

UBER'İM BENİ SAAT SEKİZİ BİRAZ GEÇE NOPA'DA KALDIRIMDA ŞAŞKIN BİR HALDE BIRAKIYOR. YUKARI BAKIYORUM

Etrafı benzer apartmanlarla çevrili, cumbaları altın ışık ve hareketle canlı, sıradan bir apartman.

Bu çok garip.

Connor bana adresi daha önce mesaj attı ve onu yakında görecektim olmanın heyecanı ve şaşkınlığı içinde doğruluğunu kontrol etmeyi düşünmedim. Bazı rakamları falan karıştırmış olmalı - bu mahallede tonlarca restoran ve bar var ama birkaç blok ötedeler.

"Bu da nesi," diye mırıldanıyorum ve Divisadero Caddesi'ne doğru yürümeye başlamadan önce ona sorgulayıcı bir mesaj atıyorum.

Sokağı yarılamaştım ki, kot pantolon ve kazak giymiş uzun boylu bir adam köşeyi döndü.

Başı öne eğik, bir elinde bir şişe şarap, diğerinde bir buket çiçek.

Bu o mu? Düşünüyorum, adımlarım içgüdüsel olarak hızlanırken son altı aydır oynadığım oyunu oynuyorum.

Gerçi bu gece oynamama gerek yok, beynim devreye girmeden önce bedenim bunu anlıyor. O başını kaldırmadan önce. Akşam karanlığında sessizleşen o bal bakışları benimkilerle kilitlenmeden ve altı ay önce beni yakalayan aynı güzel, geniş gülümsemenin ağzından yayıldığını görmeden önce.

Bu Connor Stella'nın güzel bedeni.

Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra, artık birbirimiz için ne olduğumuzu bile kim bilebilirken ona dokunmanın uygun olup olmadığını düşünecek zaman yok. İki saniye sonra kollarımdaydım. Teninin baharatını kokluyor, sonra burnumu tam da nabzının boynunda ağır ağır attığı yere bastırıyorum. Arkamda cam *şingirtıları* yankılanıyor -şarap şişesi çantamdaki logo tokasına çarpıyor- ve bir an için Portland'daki o Aralık gecesine geri dönüyorum, etrafım şişelerle çevriliyken Connor'a sırtıyordum.

Aynı Connor şu anda kollarını *bana sımsıkı sarmış, bana* sırtıyor.

Vücudum onun sıcaklığına karşı açılıyor, kalbim çift zamanlı atıyor. "Hey, Claireful." diye mırıldandığında aramızdaki altı ay kayboluyor.

"Hey, Stella," diye fısıldıyorum, onun elinden kurtulurken bunalmış bir halde. Eğer ona herhangi bir şekilde dokunursam, sözcükleri oluşturmam mümkün olmayacak. Olduğu gibi, zar zor kekeleyerek, "Ben-nerede-sana mesaj attım." diyebiliyorum.

Connor dudağını ısıırıyor, gözleri yüzümde eğlenerek ve daha tatlı bir şeyle geziniyor. "Kusura bakmayın, Bi-Rite'ın köşesinden biraz erzak alıyordum."

"Önemli olanlar, anlıyorum," diyorum, şarabın gök mavisi etiketine, sonra da hâlâ elinde tuttuğu çiçeklere bakarak. Kızarmış pembe renkte muhteşem bir kır çiçeği spreyi; muhtemelen benim yanaklarımla aynı renkte.

Tanrım, hatırladığımdan daha güzelmış. Uzun boylu ve çok yakışıklı, saçları şu anda şehrin üzerine bir sis örtüsü çeken esintide dalgalanıyor.

Beni tekrar vücuduna yaslayacakmış gibi topuklarının üzerinde öne doğru sallanıyor, ama kendini tutuyor, onun yerine çiçekleri alabilmem için kaldırıyor. "Gecenin 'içki' ve 'her neyse' kısmını bir çırpıda hallettim."

Geçen sefer akşamımızın 'her neyse' kısmının nelerden oluştuğunu hatırlayarak kaşlarımı kaldırıyorum. Kesinlikle çiçekler değildi. O da sırtıyor, biraz kızarıyor ve bir kaşını kaldırıyor, *sanki bunu da yapabilirmişiz* gibi.

Tanrım, umarım öyledir, ama önce-

"Artık her şey hallolduğuna göre, belki benim için bir gizemi çözebilirsin, çünkü kafam karıştı." En az iki blok boyunca caddenin her iki yanında sıralanan apartmanları işaret ederek etrafıma bakıyorum. "Adresi yanlış mı aldın?"

"Hayır," diyor, gülümsemesi muzipleşiyor, ama endişeli bir hali de var. Ona göz kırpıyorum. "Burası bir apartman."

Bana dönmeden önce başını kaldırıp yanağını kaşıyarak onu değerlendiriyor. "Evet."

Şimdi bedenim değil, şüphe ve kısır bir umut ortaya çıkıyor. "Şu anda neler oluyor?"

Bir saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor, sadece beni içine çekiyormuş gibi bakıyor. Sonra yutkunuyor. "Sana gösterebilir miyim?"

Tek yapabildiğim başımı sallayıp onu takip etmek. Çağrı kutusuna bir kod giriyor, zil çaldığında ön kapıyı iterek açıyor ve beni dolambaçlı merdivenlere doğru yönlendiriyor. Dördüncü kata geldiğimizde nefes nefese kalmıştım, kalbim hem efordan hem de tüm bunların ne anlama geldiğinden dolayı çok hızlı atıyordu.

Connor bana dokunmuyor ama koridorda ilerlerken hâlâ onunla olup olmadığımıdan emin olmak için en az bir düzine kez omzunun üzerinden bakıyor, gülümsemesi utangaç. Bu beni mahvediyor. Şu anda karşımda olması onu ne kadar yoğun bir şekilde özlediğimi fark etmemi sağlıyor. Ellerimi onun üzerinde gezdirmek istiyorum, sadece gerçek olduğuna ve burada olduğuna dair kendime güvence vermek için.

O burada.

Soldaki son kapıda duruyoruz ve Connor kapının kilidini açıyor. Kapı gıcırdayarak açılır açılmaz bir kafa dışarı fırlıyor, geniş yeşil gözler bana bakıyor.

"Jimbo?" Connor'a dönerek nefes nefese kaldım.

Omuzlarını çekingen bir şekilde silkiyor. "Buralardayken aramamı söylemiştin. Geçen hafta itibariyle bu mahalledeyim. Ama kalıcı olarak."

Kendimi ona doğru atıyorum, kollarımı boynuna o kadar sıkı sarıyorum ki boğuk bir kahkaha atıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum yanağına doğru. "Hayalindeki işi bulmuşsun."

"Anladım," diyor, yüzünü omzumun kıvrımına bastırarak. Nefes alıyor, sonra rahatlamayla dolu bir iç çekiş bırakıyor, elleri yavaş hareketlerle sırtımda aşağı yukarı hareket ediyor.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Geri çekiliyorum, yanaklarından süzülüp boynuna doğru inen kızarıklığa bakıyorum.

"Claire..." Sesini kesiyor, sesi içimde tanıdığım bir özlemle boğuklaşıyor. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim, burada olmam bana bir şey borçlu olduğun anlamına gelmiyor. Bir içki ya da yiyecek ya da her neyse, kesinlikle bundan fazlası değil. Ama-"

"Çeneni kapatmanı istiyorum." Ağzını kapatıyorum. Gözleri açılıyor ve sonra kırışıyor, dudakları kıvrılıyor

Avucuma karşı. "Son altı ayımı sana rastgele erkeklerin fotoğraflarını mesaj atarak geçirdim. sen."

Elimin arkasından "Ara sıra ofansif bir maçı," diyor.

"Öyle olması kaçınılmazdı. Kimse gerçek Connor Stella'nın yerini tutamaz," diyorum hissettiğimden daha ciddiyetle. Boğazımda bir düğüm var - belki kalbimde de.

Bileğimi çeviriyor, elimi aşağı çekmeden önce avucumu usulca öpüyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. "Seni aramadan önce tamamen yerleşmeyi bekleyecektim ama yapamadım. Seni havaalanına bıraktığımdan beri seni düşünmeden edemiyorum. Sadece bir hafta sonuydu ama sanki her şeymiş gibi geldi, değil mi?"

Düğüm büyüyor. Altımızda Jimbo önce benim sonra Connor'ın ayak bileklerine dolanıyor ve miyavlıyor.

O gece verdiğimiz küçük kararları düşünüyorum; barın karşısında birbirimize gülümsemek, sokakta konuşmak, sekse dönüşen içki vaadi ve daha fazlası. Şimdi bile bazen buraya taşınmak gibi aldığım büyük kararların risk ve ödülleri kapılıyor. Ama küçük olanlar da önemli. Onları zaman içinde elinizde biriktirdiğinizde, aynı büyüklükte büyürler. Connor ve ben bunun bir kanıtıyız.

Şu anda eylemsizliğin bedelinin ne olacağını düşünmeme bile gerek yok. Benimkinden hiçbir beklentisi olmadan kalbini ortaya koyuyor. Ona her şeyimi vermek istiyorum.

"Kötü haberlerim var," diyorum yaklaşıarak.

Connor'ın umutlu ifadesi hafifçe kararır. "Onunla bana vur."

"Bana borçlusun."

Ağzı seğirirken bile kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. "Sana ne borçluyum?" Kendimi Jimbo gibi ona sararak, öğrenerek büyüyeceğim tüm küçük oyuklara doğru kıvrılıyorum.

Ellerini kalçalarımın götürüp kulağına fısıldıyorum: "Hissettiğini söylediğin her şeyden daha fazlasını. Ben de hissettim ve benim şehrimde yaşayıp bedelini ödemededen duramazsın."

Gülümsemesini yanağımda hissediyorum, sonra gözlerimle buluşmak için arkasına yaslandığında onu görüyorum. "Bunun için iyi olduğuma söz veriyorum."

Ağzının benimkinin üzerinde olması bu cümlelerin sonundaki nokta, ama aynı zamanda bir tür vaadin başlangıcı gibi geliyor. Beni kapının çerçevesine doğru iterken yüzümü kavırıyor, vücudunu benimkine uyduruyor, böylece aramızda boşluk kalmıyor. Başparmağı yanağımdan geçiyor, yumuşak iç çekişi dudaklarımı ayırıyor, böylece öpücüğü daha derine götürebiliyor. Dili dilime değdiğinde sessizce inliyorum ve o tekrar iç çekiyor, dilimde tadabildiğim mutlu bir ses.

"Gecenin 'her neyse' kısmına resmen ulaştık mı?" Ağzına karşı mırıldanıyorum.

Dudaklarını çeneme doğru sürüklüyor, kulağımın hemen altına ağzı açık bir öpücük konduruyor. "Daha içki ya da yemek kısmını yapmadık bile."

"Sonra," diyorum kazağını kavrayarak, o da "evet," diye fısıldayarak beni dairesine itiyor. Kapı arkamızdan çarpıyor ve Jimbo oturma odasına doğru fırlıyor. Gülüyorum, ama Connor şimdi odaklanmış durumda, ağzını bir kez benimkinin üzerinde gezdiriyor ve sonra tekrar, dudaklarımda güzel bir yanık oluşturan yavaş bir ileri geri hareket ediyor. Ağzının sert, nemli baskısıyla, diliyle yatıştırıyor. Ellerimiz her yerde hareket ederken, bunu daha önce nasıl yaptığımızı kolayca hatırlarken, alçak iniltisi bana karşı gürliyor.

"Tanrım, bu *elbise*." Bunu acı çekiyormuş gibi söylüyor, nervürlü örgü kumaşı kavırıyor, etek ucu ayak bileklerim yerine kalçalarımın gelene kadar yukarı çekiyor. Aramıza bakıyor, kirpikleri yanaklarında dalgalanıyor, sonra bana tatlı tatlı gülümsüyor ve bir parmağını iç çamaşırımın kemerine sokuyor. "Böyle daha çok hoşuma gidiyor."

"Tabii ki öyle. Bu şekilde daha çıplak oluyorum," diye cevap veriyorum nefes nefese.

"Yine de daha çıplak olabilirsin."

"Bunun bir kelime olduğunu sanmıyorum."

Kaşları alaycı bir sitemle birbirine yaklaşırsa da, ağzının aç kıvrımı bu sitemi baltalıyor. "Sözlüğe sonra bakarız Claire."

Gülüyorum ama bu kısa sürüyor çünkü Connor alanıma girip beni duvara sıkıştırıyor, parmağı hâlâ iç çamaşırama takılı.

Elinin dantelin arkasında kayboluşunu nefesimizi tutarak birlikte izliyoruz. Parmak eklemlerinin kumaşı nasıl gerdiğini, onu nasıl göremediğimi ama *hissedebildiğimi* neredeyse müstehcen *buluyorum*. Bana ne yaptığını hissettiğinde iniltim onunkine karışıyor ve boştaki elini enseme dolaştırarak ağzımı kendine çekiyor.

Beni öpmeden hemen önce "Burayı şimdiden sevdim" diye mırıldanıyor. Parmaklarını üzerimde dolaştırmadan hemen önce, oradaki ıslaklıkla beni boyuyor, parmaklarını aşağıya ve sonra içeri kaydırıyor. İhtiyacımı o kadar körüklüyor ki, kot pantolonunun fermuarını çekıştirmem on saniyeden kısa sürüyor.

Yatak odasına gidemiyoruz. Bir yatak odası *var mı*, burası bir stüdyo mu ya da beni sıkıştırdığı duvar dışında başka bir duvar var mı, onu bile bilmiyorum. Her şey çok hızlı geliyor; iç çamaşırimi tekmeliyor, onun sert uzunluğunu kavıyor, elimi onunkiyle aynı tempoda hareket ettiriyorum ve o boynuma doğru inliyor, cüzdanından bir prezervatif çıkarıyor - "başka bir hüküm, benim açımdan çok arzulu" diye sırtarak pantolonunu indiriyor. Sonra kıkırdayarak öpüşüyoruz, sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki gülünemeyecek kadar gerekli bir şeye dönüşene kadar. Ama yine de neşeli, sıcak ve bal gibi bir his, bir şekilde içimde kayarken benimkine yapışan gözleriyle aynı renkte bir his.

İnleyerek kalçalarımı kavıyor, onları kalçalarının etrafında sıkıca kavıyor. Alt dudağımı ısıyor ve sonra ağzımın içine doğru yalıyor. Vücudumun içine doğru iterken beni de aynı derinlikte öpüyor.

Birlikte geçiremediğimiz o altı ayın her saniyesini hissediyorum. Ve Connor'ın boynuma bastırdığı ağzıyla, dakikalar sonra boşaldığımda adımı fısıldama şekliyle, her birini telafi etmeye olan bağlılığımızı hissediyorum.

CONNOR'IN ASLINDA BİR YATAK ODASI VAR, KARNİMİZİ DOYURDUKTAN SONRA ORAYA GEÇİYORUZ.

"İşi nasıl aldığını duymak istiyorum," diyorum, yatakta ona doğru kıvrılıp, kalçamı onunkinin üzerine koyuyorum. Aralık ayında envanterini çıkardığım aynı mobilyaları, aynı kitap yığını görmek garip bir rahatlık. Polaroid fotoğraf makinesini bir noktada iyi bir şekilde kullanacağız.

Mırıldanıyor, başımın tepesine bir öpücük kondururken beni kendine çekiyor. "O kısmı atladık, ha?"

"İlgilenmemiz gereken başka önemli işlerimiz vardı," diyorum ve ağzı saçlarıma doğru kıvrılıyor. Onaylamak için göremesem de bir gülümseme olduğuna şüphe yok. "Ama şimdi bir San Francisco sakini olma yolculuğunun tüm kirli ayrıntılarını duymaya hazırım."

Bana iş ilanını aldığı günü, başvururken ellerinin nasıl titrediğini anlatıyor. Theo ile yaptığı ilk görüşmeyi hatırlayıp gülüyor, o kadar gergindi ki ona Bay Spencer diye hitap etmiş ve Theo sert bir şekilde "Tanrım, *hayır*. O benim babam" dediğini ve her şeyi berbat ettiğinden emin olduğunu anlatıyor. Bana ikinci tur telefon görüşmesini ve Theo'nun şirketine olan tutkusunu ve becerilerini nasıl ortaya koyduğunu anlatıyor. Görüşmenin sonunda iş teklifi almış.

"Theo Spencer'ı seviyorum," diyorum dirseğimi dayayarak.

"Kahretsin, ben de," diyor Connor gülerek. Ağzımı açıyorum ve sonra dudağımı ısırarak

kapatıyorum. O

uzanıp saçımı kulağımın arkasına itiyor ve "Ne oldu?" diye mırıldanıyor.

"Biriyle tanışıp tanışmadığını merak ediyordum," diye itiraf ediyorum. "Son birkaç haftadır yani. Zaten çok mesajlaşan biri değildik ama senden pek haber alamadım."

Kaşları birbirine çarpıyor ve beni üstüne çekerken özür diler gibi bir ses çıkarıyor. "Tüm taşınma lojistiğiyle uğraşıyordum, ama bundan daha fazlası, çok fazla mesajlaşırsak her şeyi ağzımdan çıkaracağımı biliyordum."

"Bana söylemek için neden buraya gelene kadar bekledin?"

Elleri kalçalarımnda, sırtımda ve tekrar aşağıya doğru belli belirsiz bir tur atıyor. Tekrar bana odaklanmadan önce düşüncelerini toparlayarak tavana bakıyor. "Sanırım tepkinin ne olacağı konusunda gergindim. Senin alanına tecavüz etmek istemedim, anlıyor musun? Bu senin maceran Claireful."

Bunu söyleme şeklini seviyorum, sanki bu isim şu anda olduğum ve henüz olmadığım her şeyi oluşturuyor. Sanki hepsini istiyormuş gibi. Islah olmuş dikkatli bir kız olabilirim ama bu bilginin verdiği güven kalbime geri dönülmez bir şey yapıyor.

"Artık bu senin de maceran," diyorum sessizce. Gülümsemesi ses tonumu yansıtıyor. "Evet."

"Paylaşma konusunda gerçekten iyiyimdir," diye söz veriyorum.

İfadesi kolayca aşka kayabilececek bir şeye dönüşüyor, şimdi oraya varmak için zamanımız var. "Bu senin de bunu istediğini söylemenin sevimli yolu mu?"

"Sana zaten söyledim," diyorum, beni bir öpücük için aşağı çekmeden hemen önce. "Her şeyi istiyorum."

JESSICA JOYCE TARAFINDAN DA YAZILMIŐTIR.

Sen, Manzaralı Eski

Yeminler

TEŞEKKÜRLER

Bu romanın çok kısa bir öykü olması gerekiyordu. Ayrıca hiçbir zaman gün ışığına çıkmaması gerekiyordu. *You, with a View*'u yazdıktan sonra beynim tamamen büzüşmüştü ve kendime hala *bir şeyler yazabileceğimi* kanıtlamak için hızlı bir projeye atlamak istedim. Herhangi bir şey!

Bu romanı 2021'in tatil günlerinde / 2022'nin başlarında birkaç hafta boyunca yazdım ve son derece keyifli bir deneyime dönüştü. Sıfır beklenti vardı, kimseye gösterme baskısı yoktu - sadece ben, Claire ve Connor vardı, birkaç günlüğüne bir apartman dairesine sıkışmıştık, onun dışındaki dünya sessizdi. Beklediğimden 15 bin daha uzun ("En fazla 5 binde tutacağım!" diye kendini kandıran yazar), eğlenceli, ateşli ve evet, biraz da melankolik bir hikâye ortaya çıktı çünkü hiç değilse içimde Phoebe Bridgers'ın ruhundan küçük bir parça taşıyorum. Bunun için özür dileyemem!!

Yani aslında ara sıra arkadaşlarıma anlattığım bir hikâyeden başka bir şey değildi.

Ama bu yıl insanlar YWAV okumaya başladı. Ve "Bir sonraki kitabını sabırsızlıkla bekliyorum" demeye başladılar. Ve bunun ne zaman olacağını sormaya başladılar ve onlara bir yıl daha süreceğini söylediğimde üzüldüler. Mesele şu ki, çalışmalarımı okuyan insanları çok seviyorum ve aynı zamanda sürprizleri ve insanlara hediye vermeyi de seviyorum. Bu romanı yayınlamak her ikisinin de en iyisiydi - biraz Makyavelist olmanın bir yolu (hepinizi bununla şaşırtmak konusunda durmadan kıkırdıyordum) ve çalışmalarımın daha fazlasını istediğiniz için teşekkür etmenin bir yolu.

(Fazla yazma konusunda ne demek istediğimi anladınız mı? Bu teşekkür yazıları neden bu kadar uzun? Biri mikrofonu benden alsın!)

Geri kalan teşekkürlerime gelince: öncelikle Livy Hart, Laya Brusi ve Sarah T. Dubb'a oyundaki en iyi eleştirmen ortaklar oldukları için teşekkür ederim. Bunu kendim için yazmaya başladım, sonra onların kucağına attım ve onlar da her zamanki nazik ve keskin gözleriyle okudular.

Menajerim Samantha Fabien'e, hiçbir planım yokken bunu okuduğu ve okuduğumda yolu temizlememe yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Kerry Donovan ve ekibine, bunu tatile yetiştirmek istediğimde "devam et!" dedikleri için teşekkür ederim.

Bu kitabın herhangi bir versiyonunu okuyan herkese teşekkür ederim: Mazey Eddings (ayrıca bir tanıtım yazısı yazdığı için, ne ikon ama); Regina Black; Alicia Thompson; Nicole Poulsen; Mae Bennett; Ava Watson; Lindsay Grossman; Andrea; Hailey; Lindsey; Jen; Elsie; ve Sofia. Unuttuğum biri varsa beni affedin çünkü bunu 2021'de insanlara gönderdiğimi biliyorum ve berbat bir hafızam var. Bu benim DEHB'im. Lütfen beni sevin!!!

Tarah ve Laya'ya bitmek bilmeyen self-pub sorularımı yanıtladıkları için teşekkür ederim; eğer bir şeyi batırıysam bu %100 benim suçum. Ve Portland'la ilgili birkaç ayrıntıda bana yardımcı olduğu için Anita Kelly'ye teşekkür ederim!

Lavanya ve Kate'e, yarım yamalak ya da berbat olsalar bile son yıllarda yazdıklarını her zaman okudukları için teşekkür ederim. Sizler "New Year's Day" şarkısının OG'leri ve benim en iyi arkadaşlarımsınız.

Küçük aileme teşekkür ederim. Yeni yıl arifesinde gece yarısına kadar geri saymayı tercih edeceğim kimse yok.

ile.

Şarkıları çalma listelerimi dolduran, dolduran ve sonsuza dek dolduracak olan Taylor Swift'e her zaman teşekkür ederim.

Ve son olarak, tekrar teşekkür ederim. Yazdığım kitapları okumak istediğiniz için teşekkür ederim. Desteğiniz için teşekkür ederim. Her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Çalışmalarımı en iyi insanlar okuyor ve zamanın sonuna kadar bunun arkasında duracağım.

YAZAR HAKKINDA

Jessica Joyce, kocası ve oğluyla birlikte Bay Area'da mutlu mesut yaşıyor. Aşık olurken ellerinden gelenin en iyisini yapan Y kuşağının karakter odaklı, gerçekçi ve ilişkilendirilebilir hikayelerini yazmadığı zamanlarda, onu düzensiz bir şekilde seçilmiş düzinelerce Spotify çalma listesinden birini dinlerken, yeni bir cilt bakımı yüz maskesi denerken, sevimli hayvan TikTok'ları için ağlarken veya *Pride & Prejudice*'in 2005 versiyonunu izlerken bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.